

Hồi Thứ Chín

HANG CỘP KHÔNG THỪA THỪA XÍCH SẮT
THÙ SÂU CHẴNG BẢO BẢO AN TÌNH

T rần Gia Lạc nói: “Các vị ca ca, bây giờ tốt nhất ta tạm lui khỏi Hàng Châu. Trước mắt chưa cứu thoát được Tứ ca được, dàn trận đánh nhau với bọn Thanh binh chẳng có ích lợi gì”.

Lạc Băng suy nghĩ một hồi rồi lên tiếng: “Lý Khả Tú dám nhốt đại ca, chúng ta đem vợ bé của hắn ra giết trước đi, Tổng đà chủ có cho phép không?”

Trần Gia Lạc không hiểu, hỏi lại: “Vợ bé nào?”

Lạc Băng đáp: “Mụ đàn bà trang điểm lòe loẹt mà chúng ta bắt được ở phủ đề đốc chính là vợ bé của Lý Khả Tú. Lúc này mụ ta vừa la vừa khóc, bị thuộc hạ tát cho mấy cái, bây giờ chịu nằm yên trong kia rồi”.

Quần hùng biết nàng thương nhớ phu quân da diết, trong lòng vừa buồn phiền vừa tức giận nên muốn xử lý mụ kia cho hả dạ. Mọi người bất giác mỉm cười.

Từ Thiên Hoảng nói: “Tổng đà chủ! Đà chủ viết thư cho Lý Khả Tú đi, có được không?”

Trần Gia Lạc hiểu ngay, cả mừng đáp: “Hay quá”! Chàng lập tức lấy bút viết một lá thư: “Lý tướng quân! Tại hạ sáng nay đi dạo cảnh hồ, may được làm quen với người được tướng quân sủng ái nhất. Bọn tại hạ đã mạn phép mời về tề xá để khoản đãi tỏ chút tình ngưỡng mộ. Xin tướng quân đừng trông ngóng làm gì. Hồng Hoa Hội hội chủ, Trần Gia Lạc kính bái”.

Trần Gia Lạc hạ lệnh: “Cửu ca! Phiền huynh đưa thư này cho Lý Khả Tú. Bát ca! Huynh đi theo để tiếp ứng Cửu ca”. Dương, Vệ nhận lệnh đi ngay.

Trần Gia Lạc lại nói: “Nếu thật sự Lý Khả Tú sủng ái ả tiểu thiếp này, có thể hắn sẽ không dám vọng động. Nhưng nếu hoàng đế hạ lệnh thì hắn có lo lắng đến thế nào cũng không dám tuân chỉ. Thất ca nghĩ xem thế nào?”

Từ Thiên Hoảng nói: “Chúng ta định cướp ngọc bình để thương lượng với hoàng đế, không ngờ đôi ngọc bình này lại tuyệt vời đến thế. Thuộc hạ nghĩ rằng hoàng đế thấy chắc cũng yêu thích không muốn rời tay, cũng có thể y sẽ đồng ý nghị hòa với Hồi tộc. Nếu vậy chúng ta lấy cặp ngọc bình này há chẳng làm hỏng đại sự của Mộc lão anh hùng? Giả tử vì thế mà xảy ra binh họa liên miên, sinh linh đồ thán thì không sao yên tâm được”.

Trần Gia Lạc chau mày nói: “Nói là nói vậy, nhưng chúng ta cướp ngọc bình cực khổ như thế, chẳng lẽ đưa trả cho y một cách dễ dàng hay sao?”

Từ Thiên Hoàng nói: “Thuộc hạ có kế hoạch này, tổng đà chủ xem thử thế nào”.

Chàng nói mưu mẹo của mình ra, Chu Ý lập tức kêu lớn: “Không quang minh chính đại gì cả, muội không thích đâu”.

Chu Trọng Anh mắng: “Yên lặng mà nghe Tổng đà chủ dặn dò. Con gái gì mà nhiều chuyện như thế”?

Chu Ý không dám lớn tiếng nữa, chỉ lẩm bẩm cắn nhai: “Làm vậy mà không sợ thất đức hay sao”?

Trần Gia Lạc suy nghĩ một lúc rồi nói: “Không làm hỏng việc nghị hòa của Hồi tộc, lại có thể cứu được Tứ ca. Kế hoạch này của Thất ca vẹn cả hai bề, có thể dùng được. Thất ca! Huynh đi nói chuyện với sứ giả đi”. Rồi chàng quay lại, mỉm cười nói với Chu Ý: “Trước nay Thất ca đối đãi với bằng hữu không có chỗ nào thất đức, Chu cô nương không cần lo lắng”.

Từ Thiên Hoàng đi gặp Khải Biệt Hưng, nói: “Bây giờ tại hạ dẫn ngài đi gặp hoàng thượng”. Mạnh Hiện Hùng bưng cái rương da, trong đó chỉ còn một cái ngọc bình, giấy niêm phong được dán lại bằng hoàng, Khải Biệt Ứng không biết gì cả.

Ba người đến cổng dinh tuần phủ, Mạnh Hiện Hùng giao rương da cho sứ giả, rồi bảo: “Ngài vào đó một mình đi”. Rồi hai người quay lưng về nhà họ Mã ở Cô Sơn, dọc đường gặp Dương Thành Hiệp và Vệ Xuân Hoa. Thì ra Lý Khả Tú nhận được thư vừa kinh hãi vừa giận dữ, đã thu binh trở về rồi.

Khoảng giờ Thân, gia nhân đưa vào một tấm thiệp nói rằng có một võ quan đến xin bái kiến Tổng đà chủ, trên thiệp có ghi tên Tăng Đồ Nam.

Mã Thiện Quân mỉm cười nói: “Thất đương gia! Kế sách của huynh đã thành rồi. Tên tham tướng này là người thân tín của Lý Khả Tú”.

Trần Gia Lạc bảo: “Cửu ca! Huynh ra gặp hấn đi”.

Vệ Xuân Hoa ra phòng khách, thấy một võ quan đang ngồi trên ghế. Tên này thân hình khôi vĩ nhưng trên mặt có một vết bỏng lớn, rõ ràng mới bị tạt dầu sôi ở phủ đề đốc.

Vệ Xuân Hoa hỏi: “Không hiểu Tăng tướng quân cần gặp tề đương gia có gì chỉ giáo”?

Tăng Đồ Nam đáp: “Tại hạ phụng mệnh Lý tướng quân, muốn gặp Trần tổng đà chủ của quý hội để thương lượng một việc quan trọng”.

Vệ Xuân Hoa nói: “Tề đương gia lúc này không rảnh, Tăng tướng quân nói với tại hạ là được rồi”.

Tăng Đồ Nam nghĩ bụng: “Ta là mệnh quan triều đình, thân hành đến gặp bọn thảo khấu giang hồ này là ép mình lắm rồi, thế mà còn làm bộ không thèm gặp”. Hấn tức tối, nhưng nghĩ lại mình có việc cần, đành ráng dần cơn giận xuống

rồi nói: “Vừa rồi, Lý tướng quân có nhận được thư của Trần tổng đà chủ, cho biết Như phu nhân đang làm khách ở quý hội. Rất mong Trần tổng đà chủ để bà ấy trở về tướng phủ, dĩ nhiên tướng quân muôn phần cảm kích”.

Vệ Xuân Hoa đáp: “Việc này rất dễ, tại hạ nghĩ Trần đương gia chắc chắn không từ chối”.

Tăng Đồ Nam nói: “Còn việc thứ hai, có liên quan đến ngọc bình”.

Vệ Xuân Hoa chỉ “À” một tiếng, không nói gì. Tăng Đồ Nam tiếp: “Hồi tộc đã phái sứ giả đưa đến một cặp ngọc bình để cầu hòa. Khi hoàng thượng mở rương da ra, thấy đã mất đi một cái. Mặt rồng giận dữ, hỏi sứ giả thì biết liên can tới một tướng quân trẻ tuổi, tự xưng là Lý thủy lục đề đốc tỉnh Triết Giang. Hoàng thượng lập tức gọi Lý tướng quân ra xét hỏi, dĩ nhiên tướng quân không biết chút gì. May mà thánh thượng anh minh, biết trong vụ này phải có ẩn tình, chắc chắn người đó không phải Lý tướng quân nên không trách tội”.

Vệ Xuân Hoa nói nhẹ như không: “Vậy thì hay quá rồi”.

Tăng Đồ Nam nói: “Nhưng hoàng thượng lại bảo là việc này có liên quan đến Lý tướng quân, nên hạn định trong vòng ba ngày tướng quân phải tìm được ngọc bình về trình lên hoàng thượng. Thật là khó cho tướng quân”.

Vệ Xuân Hoa nói: “Nếu tìm không được, chắc bị điều tra cách chức là cùng. Không làm quan nữa lại càng nhàn hạ, lỡ bị liên lụy vào việc lớn đến mức chém hết cả nhà còn khổ hơn nhiều”.

Tăng Đồ Nam nghe chế giễu mà phải bỏ qua, xuống giọng nói: “Trước người quân tử không nói lời giả dối. Tại hạ hôm nay đến đây là để cầu xin quý hội trả lại ngọc bình”.

Vệ Xuân Hoa không hề động thanh sắc, bình tĩnh đáp: “Ngọc bình nào, tại hạ chưa được biết. Nhưng Lý tướng quân gặp phải vấn đề nan giải, Tăng tướng quân lại đích thân đến đây nhờ cậy, bọn tại hạ cũng có thể giúp sức thử tìm xem. Không chừng sáu tháng một năm sau sẽ có chút ít manh mối”.

Tăng Đồ Nam võ nghệ không cao lắm, nhưng khá tinh minh mẫn cán. Hắn biết khi giao tiếp với bọn giang hồ hảo hán thì càng thẳng thắn càng có kết quả, bèn nói: “Lý tướng quân nói là đã ngưỡng mộ Trần tổng đà chủ của quý hội rất lâu, tiếc rằng chưa có cơ hội kết giao thân mật, hôm nay mới ngẫu nhiên có hai chuyện cần giúp đỡ. Người xưa thường nói không có công thì không dám nhận lộc, tướng quân cũng thấy trong lòng khó xử, vì thế đã dạn là nếu Trần tổng đà chủ cần gì thì đừng khách sáo, xin nói ra cho biết”.

Vệ Xuân Hoa nói: “Tăng tướng quân thẳng thắn mau lẹ như thế là tốt rồi. Trần đương gia của bọn tại hạ có nói, việc thứ nhất là Hồng Hoa Hội hôm nay đã làm phiền phủ đề đốc, xin Lý tướng quân rộng lượng tha thứ, bỏ qua không truy cứu”.

Tăng Đồ Nam nói: “Chuyện này là lẽ đương nhiên. Tại hạ có thể vỗ ngực đảm bảo, từ nay về sau tướng quân không vì việc này mà làm khó dễ quý hội. Xin hỏi việc thứ hai là gì?”

Vệ Xuân Hoa nói: “Tứ đương gia Văn Thái Lai của bọn tại hạ đang bị nhốt trong phủ đề đốc, việc này chắc Tăng tướng quân cũng biết”.

Tăng Đồ Nam khẽ gật đầu, Vệ Xuân Hoa nói tiếp: “Tứ đương gia là khâm phạm, dĩ nhiên Lý tướng quân gan lớn bằng trời cũng không dám thả huynh ấy ra, việc này bọn tại hạ rất hiểu. Nhưng Trần tổng đương gia rất nhớ Văn tứ ca, tối nay muốn được gặp một lần”.

Tăng Đồ Nam suy nghĩ một lúc rồi nói: “Việc này trọng đại, tại hạ không dám làm chủ, phải trở về thỉnh thị Lý tướng quân rồi sẽ phúc đáp sau. Trần tổng đà chủ còn việc gì muốn dặn nữa hay không?”

Vệ Xuân Hoa đáp: “Hết rồi”.

Tăng Đồ Nam cáo từ trở về. Khoảng một giờ sau hấn quay lại, vẫn là Vệ Xuân Hoa ra tiếp.

Họ Tăng nói: “Tướng quân nói, án của Văn tứ gia cực kỳ trọng đại, lẽ ra tuyệt đối không để ai vào ngục thăm hỏi”.

Vệ Xuân Hoa gật đầu: “Thì đúng là như thế”.

Tăng Đồ Nam tiếp: “Nhưng Trần tổng đà chủ đã đồng ý trả lại ngọc bình, tướng quân cũng chỉ biết liệu thủ cấp của mình để Trần tổng đà chủ được gặp một lần. Nhưng có hai việc mọn, xin Trần tổng đà chủ nhận lời mới được”.

Vệ Xuân Hoa nói: “Xin Tăng tướng quân nói ra nghe thử”.

Tăng Đồ Nam nói: “Thứ nhất, tướng quân vì muốn kết giao bằng hữu nên mới liệu mạng đồng ý việc này, nhất định không thể cho người khác biết được. Vụ này mà tiết lộ thì đúng là họa lớn bằng trời”.

Vệ Xuân Hoa hỏi: “Lý tướng quân muốn Trần tổng đà chủ hứa là việc này không tiết lộ ra ngoài một câu một chữ, có phải vậy không?”

Tăng Đồ Nam đáp: “Đúng thế”!

Vệ Xuân Hoa nói: “Chuyện này thì tại hạ có thể thay mặt Trần đương gia mà đồng ý”.

Tăng Đồ Nam nói tiếp: “Việc thứ hai, lúc vào lao thăm hỏi thì chỉ một mình Trần tổng đà chủ vào mà thôi”.

Vệ Xuân Hoa mỉm cười nói: “Dĩ nhiên Lý tướng quân phải sợ bọn tại hạ thừa cơ cướp ngục. Được, tại hạ đồng ý là một mình Trần tổng đương gia vào thăm hỏi, nhưng tại hạ không hứa là không cướp ngục đâu nhé”.

Tăng Đồ Nam hoan hỉ nói: “Vệ huynh là anh hùng hảo hán, một lời đáng giá ngàn vàng. Bây giờ tại hạ lập tức trở về báo cáo, lát nữa xin mời Trần tổng đà chủ

ghé thăm phủ đề đốc”.

Vệ Xuân Hoa nói: “Nếu khi Trần tổng đương gia gặp Văn tứ đương gia mà có Trương Triệu Trọng ở bên, đương nhiên không thể giấu được hấn vụ này. Sẽ rất phiền cho Lý tướng quân”.

Tăng Đồ Nam nói: “Vệ huynh nói rất có lý. Vậy để Lý tướng quân tìm cách mời ông ấy rời khỏi đó”.

Vệ Xuân Hoa nói: “Chúng ta ăn chén cơm trên chốn giang hồ, phải lấy tín nghĩa làm đầu. Chỉ cần Lý tướng quân tuân thủ lời hẹn ước, bọn tại hạ nhất định giao trả Như phu nhân và ngọc bình”.

Tăng Đồ Nam đứng dậy chấp tay nói: “Tại hạ xin đa tạ trước”.

Quần hùng đợi Tăng Đồ Nam rời khỏi, tụ tập trong đại sảnh đợi Trần Gia Lạc điều binh khiển tướng đi cứu Văn Thái Lai. Trần Gia Lạc nói: “Thất ca! Huynh bố trí đi”.

Từ Thiên Hoằng suy nghĩ không nói gì, hồi lâu mới lên tiếng: “Bây giờ đã điều Trương Triệu Trọng rời đi, Tổng đà chủ lại được vào trong, chúng ta thừa cơ cướp ngục dĩ nhiên dễ hơn nhiều. Nhưng chắc chắn Lý Khả Tú cũng đề phòng, nên phải suy đoán xem hấn sẽ đối phó như thế nào rồi mới đánh vào chỗ sơ hở của hấn”.

Trần Gia Lạc gật đầu khen phải. Dương Thành Hiệp nói: “Theo ta nghĩ thì hấn nhất định sẽ triệu tập trọng binh bao vây cửa ngục, không chừng còn mời cao thủ thị vệ trong đại nội đến yểm trợ, chỉ để một mình tổng đà chủ đi vào, cũng chỉ để một mình tổng đà chủ đi ra”.

Thường Bá Chí nói: “Chúng ta phải bố trí bên ngoài phủ đề đốc, để đề phòng bọn con rùa đó láo xược với tổng đà chủ”.

Từ Thiên Hoằng nói: “Dĩ nhiên là phải bố trí tiếp ứng. Nhưng ta nghĩ Lý Khả Tú không dám làm khó tổng đà chủ, vì vợ bé của hấn và ngọc bình vẫn còn ở chỗ chúng ta”.

Mọi người bàn luận một hồi, ai cũng thấy tình hình trước mắt có lợi hơn sáng nay rất nhiều. Một là đã tìm hiểu địa hình và cơ quan trong địa lao, hai là Trần Gia Lạc vào trong lao có thể nội công ngoại kích. Tuy nhiên nhất định Lý Khả Tú sẽ phòng thủ vững chắc hơn sáng nay, nếu tấn công trực diện thì chưa chắc thắng.

Vô Trần kêu lên: “Dù sao thì hôm nay giải quyết một phen sinh tử tồn vong, ta không nén giận nổi nữa rồi”.

Trần Gia Lạc bỗng kêu lên: “Được rồi! Thất ca! Khi nào gặp Tứ ca, ta sẽ khoác áo rộng, đầu đội nón chụp xuống mặt, làm như không muốn để người ta phát hiện ra mình”...

Từ Thiên Hoằng hiểu ý ngay, ngắt lời: “Làm như vậy thì được một người lại mất một người, không phải là kế sách vẹn toàn”.

Vô Trần chưa hiểu, bèn giục: “Tổng đà chủ, đà chủ nói hết đi”!

Trần Gia Lạc tiếp: “Sau khi vào địa lao, ta sẽ thay đổi trang phục với Tứ ca để huynh ấy đi ra. Quân canh giữ sẽ tưởng là ta, lại còn các vị ca ca bên ngoài tiếp ứng, phen này nhất định cứu được Tứ ca”.

Vô Trần hỏi: “Thế còn tổng đà chủ thì sao”?

Trần Gia Lạc nói: “Hoàng đế cùng ta đặc biệt có duyên. Sau khi chúng phát hiện đã bị đổi người, nhất định sẽ thả ta ra”.

Vệ Xuân Hoa nói: “Phương pháp của tổng đà chủ đúng là diệu kế. Nhưng tổng đà chủ là chủ nhân một hội, không thể khinh suất đi vào hổ huyết như thế. Việc này để thuộc hạ đi làm”! Lập tức quần hùng tranh nhau tự đề cử mình.

Trần Gia Lạc đồng ý nói: “Các vị ca ca! Không phải là ta tự cho mình có bản lĩnh hay dũng cảm hơn, nhưng chỉ có ta là thích hợp nhất. Vị ca ca nào khác đi vào trong đó, tuy cứu được Tứ ca nhưng chính mình lại bị giam cầm. Huynh đệ chúng ta ai cũng như ai, ta không thấy vị ca ca nào ít thân cận hơn Tứ ca”.

Dương Thành Hiệp nói: “Các vị chưa biết, hoàng đế đã từng vỗ tay thề thốt với ta là hai người không hại lẫn nhau”. Chàng bèn thuật lại tình hình đêm trước hai người lập thệ trên đê chắn sóng như thế nào.

Từ Thiên Hoảng nói: “Tên cầu hoàng đế này nham hiểm ác độc, chắc y không giữ lời thề đâu”.

Nhưng Trần Gia Lạc cứ nhất quyết làm như thế. Từ Thiên Hoảng bèn nói: “Đã vậy thì chúng ta phải sắp xếp kế hoạch vẹn toàn mới được”.

Lạc Băng thấy quần hùng đều muốn đem thân mình thay thế để cứu Văn Thái Lai ra ngoài, trong lòng vừa cảm kích vừa khó xử, đứng ngẩn ra không nói được câu nào.

Chu Trọng Anh thấy mọi người nghĩa khí sâu đậm, không khỏi âm thầm tán phục. Ông nghĩ bụng: “Hồng Hoa Hội lừng tiếng giang hồ, nhân vật trong hội thật có chỗ khác thường”. Thấy thần sắc Lạc Băng có vẻ bất thường, ông bèn đến gần nàng nói: “Văn tứ phu nhân cứ yên tâm, chúng ta thử nghe Thiên Hoảng nói trước đã”.

Từ Thiên Hoảng lên tiếng: “Kế kim thiên thoát xác của tổng đà chủ rất cao minh, chỉ hơi mạo hiểm một chút. Theo thuộc hạ thì vẫn làm như vậy, nhưng khi Tứ ca vừa thoát ra ngoài là chúng ta phải lập tức tấn công vào địa lao để tiếp ứng tổng đà chủ ra ngoài”.

Quần hùng phải đứng nhìn thủ lãnh đi vào hiểm địa, dĩ nhiên không được yên lòng. Nhưng thật sự không còn phương pháp nào tốt hơn, nên mọi người chỉ còn cách đồng ý.

Lạc Băng đến trước mặt Trần Gia Lạc thi lễ, rồi quỳ xuống nói: “Tình nghĩa này của tổng đà chủ, phu thê thuộc hạ cho dù xương tan thịt nát cũng khó mà báo

đáp”... Nói đến đây, khoe mắt nàng đỏ hỏn lên.

Trần Gia Lạc chấp tay trả lễ rồi đáp: “Tứ tẩu không nên nói như vậy. Huynh đệ chúng ta tình như cốt nhục, hai chữ báo đáp nhắc đến làm gì?”

Bố trí xong xuôi, Trần Gia Lạc khoác áo choàng đen, lật cổ áo lên che gáy, kéo vành mũ sụp xuống, cùng Vệ Xuân Hoa đi đến phủ đề đốc. Lúc này đã sắp hoàng hôn, sao lác đác mọc ở chân trời.

Đến phía ngoài phủ đề đốc, có một người đi đến hỏi nhỏ: “Trần tổng đà chủ phải không”? Vệ Xuân Hoa gật đầu, người kia bèn nói: “Mời đi theo tại hạ, còn vị này xin dừng bước”.

Vệ Xuân Hoa đứng lại, nhìn Trần Gia Lạc theo người đó vào phủ đề đốc. Trời chiều nhòa nhạt, đàn nhạn bay lượn gọi nhau về tổ. Trái tim Vệ Xuân Hoa đập loạn xạ, hồi hộp không biết phen này tổng đà chủ hung cát thế nào. Chỉ một lúc sau là quần hùng Hồng Hoa Hội lần lượt cải trang đi tới, bố trí rải rác quanh phủ đề đốc để chờ cơ hội hành động.

Trần Gia Lạc đi vào trong cổng, thấy sân phủ đứng đầy binh tướng, tay cầm khí giới phòng thủ nghiêm ngặt. Qua hết ba khoảng sân, người kia mới dẫn chàng vào một căn phòng rồi nói: “Xin ngồi nghỉ chân một lát”.

Hắn đi ra ngoài, một lúc sau Lý Khả Tú tiến vào, chấp tay nói: “Hân hạnh được gặp”.

Trần Gia Lạc bỏ mũ ra để lộ khuôn mặt, mỉm cười nói: “Ngày trước từng gặp trên hồ, không ngờ hôm nay lại được trùng phùng”.

Lý Khả Tú nhìn rõ Trần Gia Lạc, bèn nói: “Bây giờ xin mời các hạ đi gặp phạm nhân”.

Hai người ra đến cửa phòng, đột nhiên một tên lính chạy ào ào tới, vừa thở hổn hển vừa nói: “Hoàng thượng giá lâm! Tướng quân mau mau ra ngoài tiếp giá”.

Lý Khả Tú giật mình kinh hãi, quay lại bảo Trần Gia Lạc: “Bây giờ chỉ còn cách mời các hạ ngồi đây chờ đợi”. Trần Gia Lạc nhìn thần sắc của hắn biết không phải đóng kịch, bèn gật đầu quay vào phòng ngồi xuống.

Lý Khả Tú vội vã chạy ra ngoài, thấy trong nha môn toàn là ngự tiền thị vệ, Càn Long đã vào trong phủ. Họ Lý liền quỳ xuống khấu kiến.

Càn Long bảo: “Người chuẩn bị một gian phòng kín, ta muốn đích thân thăm vấn Văn Thái Lai”.

Lý Khả Tú bèn đưa Càn Long vào thư phòng của mình. Bọn ngự tiền thị vệ vây chặt tất cả các phòng quanh đó, trên mái nhà cũng có thị vệ canh giữ.

Càn Long bảo Bạch Chấn: “Ta có việc cơ mật cần hỏi phạm nhân này, không ai được nghe”. Bạch Chấn vâng dạ lùi ra.

Lát sau bốn tên thị vệ khiêng vào một cái cang, trên cang có Văn Thái Lai

hai tay hai chân đều bị xiềng khóa. Bốn tên này lập tức khom lưng lùi ra, trong thư phòng chỉ còn lại hai người là Văn Thái Lai và Càn Long.

Nhất thời không khí lặng như tờ, không có tiếng động nào. Ngoại thương của Văn Thái Lai chưa khỏi, nhưng thần trí chàng rất tỉnh táo. Chàng cứ nằm trên cang, không cần biết mình đang ở đâu.

Càn Long lên tiếng: “Thương tích của người đã lành hẳn chưa?”

Văn Thái Lai trừng mắt, giật mình nhồm dậy. Khi chàng theo lão đương gia Vu Vạn Đình vào cung đã từng gặp Càn Long một lần, bây giờ đột nhiên gặp lại ở Hàng Châu dĩ nhiên cảm thấy bất ngờ. Chàng hừ một tiếng lạnh nhạt rồi nói: “Ta chưa chết”.

Càn Long nói: “Ta sai người mời người đến Bắc Kinh, vốn là có chút việc cần thương lượng. Nào ngờ thuộc hạ để xảy chuyện hiểu lầm, ta đã trách phạt chúng rồi. Người đừng để bụng chuyện đó nữa”.

Văn Thái Lai nghe y nói toàn lời hoa ngôn xảo ngữ, giận dữ hừ một tiếng nữa.

Càn Long tiếp: “Lần trước Vu thủ lĩnh đến gặp ta là để bàn luận một việc hệ trọng, không ngờ ông ấy trở về lại mắc bệnh không qua nổi. Thật là đáng tiếc, thật là đáng tiếc”!

Văn Thái Lai nói: “Nếu Vu lão đương gia không chết, chắc là hôm nay ông ấy cũng bị nhốt ở đây”.

Càn Long cười ha hả nói: “Hán tử giang hồ các người thật là thẳng thắn, trong lòng có gì muốn nói là nói ra ngay. Bây giờ ta hỏi một câu, nếu người trả lời thành thật thì ta lập tức thả ra”.

Văn Thái Lai cười nhạt: “Người thả ta ư? Người tưởng ta là thằng nhóc ba tuổi hay sao? Ta biết người chưa giết ta thì ăn không ngon ngủ không yên, mãi đến hôm nay vẫn chưa hạ thủ chỉ vì muốn hỏi cung gì đó”.

Càn Long mỉm cười nói: “Vậy là người quá đa nghi rồi”. Y đứng dậy bước đến hai bước hỏi: “Vu thủ lĩnh nói chuyện gì với ta, ông ấy đã kể hết với người rồi chứ”?

Văn Thái Lai hỏi lại: “Chuyện gì”?

Càn Long giương to mắt nhìn chàng, Văn Thái Lai cũng đưa mắt nhìn lại, hoàn toàn không tránh né gì cả. Hồi sau Càn Long quay đi chỗ khác, hạ giọng nói: “Chuyện liên quan đến thân thế của ta”.

Văn Thái Lai nghĩ thầm: “Mình đã lọt vào tay hắn, chắc chắn phải chết chứ không sống được. Nhưng anh em Hồng Hoa Hội đã đến Hàng Châu, nếu kéo dài được chút ít thì không chừng họ có thể tìm cách cướp lao”. Chàng bèn đáp: “Ông ấy không nói. Người là hoàng đế, dĩ nhiên là con của tiên hoàng và hoàng thái hậu. Thân thế của người còn ai không biết, có gì đáng nói”?

Càn Long thở ra một hơi, hỏi lại: “Đêm hôm đó ông ấy vào gặp ta, người biết

vì việc gì không”?

Văn Thái Lai nói: “Vu lão đương gia kể là ông ấy từng giúp người một việc. Gần đây Hồng Hoa Hội kinh phí không đủ, ông ấy đến hỏi mượn người ba trăm vạn lạng bạc, nào ngờ người không những không cho mượn mà còn bắt ta nhốt ở đây. Nếu có ngày ta thoát nạn, nhất định sẽ đem chuyện vong ân bội nghĩa này bố cáo ra ngoài cho thiên hạ biết”.

Cần Long cười ha hả, liếc mắt nhìn thấy Văn Thái Lai giận dữ vô cùng, không giống giả vờ. Nhưng y vẫn còn bán tín bán nghi: “Đã thế thì ta chỉ còn cách giết người. Nếu để người lọt ra ngoài thì thanh danh của ta không khỏi bị hủy hoại”.

Văn Thái Lai nói: “Ai bảo người không giết ta sớm đi? Người giết ta xong thì ăn ngon hơn, ngủ yên hơn, gặp hoàng thái hậu cũng không nơm nớp lo sợ”.

Cần Long đột nhiên biến sắc mặt hỏi: “Hoàng thái hậu liên quan gì đến vụ này”?

Văn Thái Lai đáp: “Việc này chính người cũng tự hiểu rồi”.

Cần Long trầm giọng hỏi: “Thế thì người biết hết rồi chứ gì”?

Văn Thái Lai đáp: “Dĩ nhiên là ta biết hết. Vu lão đương gia nói, hoàng thái hậu biết chuyện ông ấy từng giúp người, đã bảo người báo đáp đền hoàng, thế mà người không nỡ bỏ ra ba trăm vạn lạng bạc. Người có núi vàng núi bạc, ba trăm vạn lạng bạc chẳng qua chỉ là một sợi lông. Người thật là quá sức nhỏ mọn”.

Cần Long lại thấy yên tâm, cười rộ mấy tiếng rồi khăn ra lau mồ hôi trán. Y đi qua đi lại trong phòng, đầu óc tương đối ổn định mới mỉm cười hỏi: “Trước mặt hoàng đế mà người không hoảng sợ tí nào, chết cũng không sợ đáng mặt một trang thiết hán. Người có việc gì chưa yên lòng thì cứ nói ra đừng ngại, sau khi người chết ta sẽ sau người lo giúp”.

Văn Thái Lai nói: “Ta không sợ chết, nhưng người cũng không dám giết ta đâu”.

Cần Long hỏi: “Sao ta lại không dám”?

Văn Thái Lai nói: “Người muốn giết ta vì sợ bí mật của người bị tiết lộ, nhưng ta chết thì bí mật của người nhất định không giữ kín được nữa”.

Cần Long cười gằn, hỏi: “Chẳng lẽ người chết cũng biết nói chuyện hay sao”?

Văn Thái Lai thản nhiên đáp: “Ta vừa chết là có người đem lá thư và vật chứng công bố ra khắp thiên hạ. Lúc đó để xem người giấu mặt vào đâu”.

Cần Long vội hỏi ngay: “Thư gì”?

Văn Thái Lai nói: “Vu lão đương gia đã đem chuyện của người viết ra tử mĩ, niêm phong chung với hai món chứng vật cực kỳ quan trọng, gửi ở nhà một vị bằng hữu, rồi hai người chúng ta mới vào cung gặp người”.

Cần Long hỏi: “Các người sợ gặp chuyện bất trắc sao”?

Văn Thái Lai đáp: “Dĩ nhiên là thế. Làm sao tin loại người như người được? Vu lão đương gia có dặn ông ấy, nếu hai người chúng ta chết đi thì mở thư ra xem, rồi làm theo lời dặn trong thư. Nếu một trong hai ta còn sống trên đời thì đừng mở. Bây giờ Vu lão đương gia đã về trời, người có dám giết ta không?”

Càn Long bất giác xoa tay liên tục, nỗi lo lắng lộ rõ ra ngoài. Văn Thái Lai lại nói: “Lá thư và hai món vật chứng đó, nếu người dùng ba trăm vạn lạng bạc để mua thì tính ra không đắt”.

Càn Long mỉm cười: “Ta có thể trả ba trăm vạn lạng bạc, thêm cả mạng người nữa. Bây giờ người viết thư cho vị bằng hữu đó, bảo hắn đem lá thư và hai món vật đến đây, ta lập tức đếm bạc cho người chở về”.

Văn Thái Lai cười ha hả rồi nói: “Nếu ta nói tên của người đó cho người biết, người không phải thị vệ đi truy sát ông ấy mới là chuyện lạ. Nói thật cho người khỏi suy nghĩ lung tung, ta thấy sống ở đây rất thoải mái, không muốn ra ngoài nữa. Ta quyết tâm ăn vạ người suốt đời, người phải nuôi ta đến chết. Số mạng hai người chúng ta là đồng qui ư tận, nếu ta chết trước thì người cũng chẳng sống thêm được bao lâu”.

Càn Long mím môi im lặng, suy nghĩ tìm cách đối phó. Hồi lâu y mới lên tiếng: “Người không chịu viết thư cũng được. Cho người hai ngày, tối một ta sẽ hỏi lại. Nếu người vẫn cứng đầu cứng cổ thì buộc ta phải giết. Ta giết người không để người khác biết, bằng hữu của người vẫn tưởng người còn sống. Nói cho cùng, giả tử ta không giết người thì cũng có thể tuần này móc mắt người ra trước, tuần sau cắt lưỡi, tuần sau nữa chặt đứt hai tay. Người chịu khó ở đây hai ngày nữa, suy nghĩ kỹ lưỡng một chút”.

Nói xong, y đẩy cửa thư phòng, sải bước ra ngoài. Bọn thị vệ kéo theo hộ tống, Lý Khả Tú ra cổng quỳ xuống tiễn chân.

Càn Long vừa đi khỏi, Văn Thái Lai đã được bọn thân binh trong phủ đề đốc cáng trở vào địa lao. Chàng được khiêng tới đâu là Trương Triệu Trọng cầm kiếm đi tới đó để hộ tống.

Về tới địa lao, một tên thân binh nói với Trương Triệu Trọng: “Lý tướng quân gửi lá thư này cho Trương đại nhân”. Trương Triệu Trọng nhận thư, vừa đọc xong là đi ngay.

Văn Thái Lai nằm trên giường suy nghĩ. Nhất định Lạc Băng và các hảo bằng hữu đang tìm cách cứu mình, nhưng thế lực triều đình quá lớn, hơn nữa hoàng đế lại đích thân đến đây, thật sự không phải trò đùa. Nếu bằng hữu vì cứu mình mà bị tổn thương, mình có thoát cũng suốt đời không sao yên lòng nổi.

Đang suy nghĩ thì đột nhiên cánh cửa mở ra, một người đi vào. Văn Thái Lai tưởng là Trương Triệu Trọng, không thềm mở mắt ra nhìn. Người đó đến trước giường của chàng, khẽ lên tiếng: “Tứ ca! Ta đến thăm huynh đây”.

Văn Thái Lai giật mình giương mắt lên nhìn, thì ra là tổng đà chủ Trần Gia

Lạc. Khi Trần Gia Lạc chỉ huy mọi người ở Xích Sáo Độ sông Hoàng Hà thì chàng chưa được thấy mặt, sáng nay mới gặp lần đầu. Trong lúc hỗn loạn nằm trong lưới sắt nhìn ra, chàng thấy họ Trần nghĩa khí thâm sâu, gặp việc trấn tĩnh, trong lòng đã kính phục rồi. Bây giờ bất ngờ gặp nhau trong ngục, chàng không khỏi nửa lo nửa mừng, vội gượng ngồi dậy cúi đầu chào hỏi: “Tổng đà chủ”!

Trần Gia Lạc mỉm cười khê gật đầu, rồi lấy trong bọc ra hai chiếc giũa bằng thép tốt, định giũa đứt xiềng xích trên tay chân Văn Thái Lai. Chàng vận sức giũa mất cái, xiềng xích chỉ trầy trụa sơ sơ mà giũa đã hỏng rồi. Thì ra xiềng xích này rèn đúc bằng thép đặc biệt, giũa thép bình thường không làm gì được.

Chuyện này khiến Trần Gia Lạc bất ngờ. Chàng lo lắng trong lòng, vận thêm lực đạo giũa mấy cái nữa. Lắc cắc mấy tiếng, cái giũa thép gãy lìa. Chàng lấy cái giũa kia nhẹ nhàng gõ tiếp, hồi lâu mồ hôi hai người đã tuôn đầy trán mà xiềng xích vẫn chẳng hề hấn gì. Trần Gia Lạc lại lôi trong bọc ra nào khoan, nào búa, nào đục, nhưng làm gì thì làm cũng không mở nổi xiềng xích.

Văn Thái Lai bèn nói: “Tổng đà chủ! Xiềng xích này thì phải có bảo đao bảo kiếm mới chặt đứt được”.

Trần Gia Lạc nhớ lại đêm giao đấu với Trương Triệu Trọng ở sông Hoàng Hà, hắn đã dùng Ngưng Bích Kiếm để chặt gãy móc câu trên thuẫn bài của mình, cả trường kiếm của Vô Trần cũng bị chém đứt. Chàng liền hỏi: “Trương Triệu Trọng canh giữ ở đây suốt ngày phải không”?

Văn Thái Lai đáp: “Hắn vốn không rời thuộc hạ nửa bước, nhưng lúc nãy không biết có việc gì gấp mới đi ra ngoài”.

Trần Gia Lạc nói: “Hay lắm! Chúng ta đợi hắn quay trở lại, đoạt lấy bảo kiếm”. Rồi chàng đem các loại cưa đục quặng hết xuống gầm giường.

Văn Thái Lai nói: “Chưa biết thuộc hạ có thoát nổi hay không. Tổng đà chủ! Hoàng đế muốn giết người diệt khẩu là vì sợ thuộc hạ tiết lộ bí mật. Bây giờ thuộc hạ đem bí mật đó nói cho đà chủ biết, thì cho dù thuộc hạ sống hay chết cũng không làm hỏng đại sự của chúng ta”.

Trần Gia Lạc đáp: “Được! Tứ ca nói đi”.

Văn Thái Lai kể: “Đêm hôm đó thuộc hạ theo Vu lão đương gia vào cung tìm gặp hoàng đế, dĩ nhiên Càn Long vô cùng kinh hãi. Vu lão đương gia nói là một vị lão thái thái ở Trần gia tỉnh Triết Giang bảo mình đến đây, rồi đưa ra một lá thư. Hoàng đế xem xong sắc mặt thay đổi hẳn, bảo thuộc hạ ra ngoài chờ đợi. Hai người nói chuyện rất nhỏ, hơn một giờ sau Vu lão đương gia mới ra ngoài. Đọc đường về, Vu lão đương gia nói cho thuộc hạ biết hoàng đế là người Hán, là ca ca của thiếu đà chủ”.

Trần Gia Lạc giật mình kinh hãi, không nói được tiếng nào, hồi lâu mới mở miệng ấp úng: “Chắc không phải đâu, ca ca của ta vẫn còn ở Hải Ninh”.

Văn Thái Lai nói: “Vu lão đương gia kể lại, năm xưa tiên vương Ung Chính sinh được một công chúa, cùng ngày đó lệnh đường hạ sinh một công tử. Trần công tử bị Ung Chính triệu vào cung thăm hỏi, lúc về lại biến thành một bé gái. Con trai của lão thái thái chính là Càn Long hoàng đế bây giờ”...

Chuyện chưa kể hết, đột nhiên trong đường hầm có tiếng bước chân vọng đến, Trần Gia Lạc liền nấp vào một góc phòng. Một tên lính đi vào, không thấy Trần Gia Lạc bèn kinh ngạc hỏi: “Trần đương gia của Hồng Hoa Hội đâu?”

Trần Gia Lạc bước ra hỏi: “Có việc gì không?”

Tên Thanh binh đáp: “Trương Triệu Trọng đại nhân đã quay về rồi. Lý tướng quân giữ ông ấy không được, nên bảo tiểu nhân mời đương gia nhanh chân ra ngoài”.

Trần Gia Lạc “À” một tiếng, tay trái đưa ra điểm trúng huyệt Thần Cốc của hắn. Tên Thanh binh không kêu được tiếng nào, ngã lộn quay dưới đất. Trần Gia Lạc liền kéo hắn vào gầm giường.

Văn Thái Lai nói tiếp: “Trương Triệu Trọng sắp quay về đây, không kịp kể cho tỉ mỉ. Đại khái Vu lão đương gia biết hoàng đế là người Hán, bèn khuyên y phản Mãn phục Hán để khôi phục giang sơn, đuổi hết người Mãn Thanh ra ngoài quan ải, y vẫn làm hoàng đế như thường. Hình như hoàng đế cũng hơi động lòng, nhưng y chưa tin chắc việc này là thật hay giả, yêu cầu Vu lão đương gia đem hai món vật chứng cho xem rồi sẽ bàn tiếp. Không ngờ hôm ấy Vu lão đương gia trở về rồi lâm bệnh không dậy được, trời lại bảo mọi người lập thiếu đà chủ làm tổng đà chủ. Vu lão đương gia có nói với thuộc hạ, đây là cơ hội để khôi phục nhà Hán. Hoàng đế là ca ca của tổng đà chủ, nếu y không chịu phản Mãn phục Hán thì mọi người sẽ ủng hộ tổng đà chủ lên làm hoàng đế”.

Mới nghe thì Trần Gia Lạc bàng hoàng không nói được gì, nhưng dần dần chàng nghĩ đến lần đầu gặp Càn Long ở Tây Hồ đã phát sinh cảm tình đặc biệt, sau này lại gặp y khóc lạy trước mộ phần song thân mình, quả là những chuyện bất người ta phải suy nghĩ. Nếu hoàng đế cũng là con trai họ Trần, thì những tấm biển Xuân Huy, Ái Nhật do chính tay y viết mới có thể hiểu được.

Văn Thái Lai lại nói: “Về câu chuyện Ung Chính đổi con gái của mình lấy ca ca của tổng đà chủ, nghe nói lệnh đường đã viết tường tận trong một lá thư, ngoài ra còn có mấy món vật chứng quan trọng. Vu lão đương gia giao cho lệnh sư là Thiên Trì Quái Hiệp Viên lão tiền bối giữ gìn”.

Trần Gia Lạc “À” một tiếng rồi nói: “Mùa xuân năm nay Thường Thị song hiệp đến thăm sư phụ của ta, chắc là tuân lệnh nghĩa phụ đưa những vật đó, có phải thế không?”

Văn Thái Lai đáp: “Không sai! Đó là đại sự cơ mật, ngay cả tổng đà chủ cũng chưa được biết. Viên lão tiền bối chỉ biết vụ này quan trọng khác thường, chứ cũng không hiểu rõ. Trước khi từ trần Vu lão đương gia đã có di ngôn, đợi thiếu đà chủ

tiếp nhiệm ngôi cao rồi thuộc hạ sẽ mở lá thư đó, cùng mưu đồ việc lớn. Không may lúc đó thuộc hạ lỡ tay bị bắt, suýt nữa làm hỏng mất chuyện trọng đại này. Tổng đà chủ! Nếu hôm nay không cứu được thuộc hạ ra ngoài thì tổng đà chủ phải mau mau quay về Hồi Cương để gặp lệnh sư, nhất định không thể vì chuyện sinh tử an nguy của một mình thuộc hạ mà để lỡ việc lớn khôi phục giang sơn”.

Văn Thái Lai kể xong cảm thấy trong người nhẹ nhõm, vẻ an bình lộ hẳn ra ngoài mặt. Chàng còn muốn nói tiếp, nhưng nghe thấy tiếng bước chân trong đường hầm liền đưa tay ra hiệu. Trần Gia Lạc nấp dưới gầm giường, còn Văn Thái Lai nằm vắt nửa trên nửa dưới, hoàn toàn không động đậy.

Trong địa lao lúc này chỉ có một ngọn đèn nhỏ bằng hạt đậu, ánh sáng âm u mờ ảo. Trương Triệu Trọng tiến vào, thấy Văn Thái Lai nằm thông đầu xuống đất như đã chết rồi. Hắn giật mình chạy tới, khê đẩy chàng một cái, nhưng Văn Thái Lai vẫn không nhúc nhích. Trương Triệu Trọng lại càng kinh hãi, liền nâng đầu chàng lên, đưa tay sờ xem hơi thở còn không.

Đột nhiên Văn Thái Lai bật người dậy, dùng cả hai ta đang bị xích quết ngang vào người hắn. Trương Triệu Trọng thật sự bất ngờ, đang muốn lùi lại thì đột nhiên thấy huyết Khí Hải ở dưới bụng tê chồn. Hắn biết ngay dưới giường có địch thủ ám toán, giận dữ la lên một tiếng, lùi lại hai bước, bắt chéo song chưởng trước ngực để hộ vệ thân thể, ráng sức đề khí để bảo vệ kinh mạch.

Trần Gia Lạc thấy hắn bị điểm trúng huyết mà chưa ngã xuống, không khỏi ngạc nhiên. Chàng nhảy từ dưới gầm giường ra, múa song quyền đánh nhanh như gió, chớp mắt đã đánh tới mặt hắn tám quyền.

Trương Triệu Trọng không dám đánh trả, vì nếu hắn buông lỏng hơi thở là lập tức kinh mạch bị bế tắc. Mặt hắn trúng liên tiếp tám quyền, chỉ biết không ngừng lùi lại cho nhẹ bớt. Trần Gia Lạc phóng chân phải lên đá vào hông trái của hắn, Trương Triệu Trọng vội né sang phải. Hắn bỗng thấy huyết Thần Đình đau nhói, thì ra bị đánh trúng thêm một trọng huyết. Họ Trương không gượng được nữa, toàn thân bủn rủn té nhào xuống đất.

Trần Gia Lạc sờ lên người hắn, nào ngờ không thấy cây Ngưng Bích Kiếm đâu. Chàng thất vọng, nhưng vẫn lục soát, lôi trong túi áo hắn ra một tờ giấy. Chàng mở ra soi vào đèn đọc, thì ra đó là thư của Lý Khả Tú, bảo hắn cầm Ngưng Bích Kiếm ra, có một vị đại quan muốn mượn xem một chút. Trần Gia Lạc biết Lý Khả Tú mượn cố này để điều hắn ra ngoài. Chắc là hắn không yên tâm, ra ngoài một lúc lại quay về canh giữ ngay. Kiếm đang đưa người ta xem, nên không mang trở lại.

Trần Gia Lạc lục soát tiếp, đột nhiên vui mừng nhảy chồm lên. Văn Thái Lai thấy chàng tươi cười bèn hỏi: “Cái gì thế”? Trần Gia Lạc lôi ra một xâu chìa khóa, thử mở xiềng xích thì được ngay lập tức.

Văn Thái Lai co duỗi tay chân một lúc cho thoải mái. Trần Gia Lạc cởi áo mũ

trên mình ra, bảo: “Tứ ca mặc vào đi”!

Văn Thái Lai hỏi: “Còn tổng đà chủ thì sao”?

Trần Gia Lạc đáp: “Ta cần ở đây một lúc, huynh mau mau ra ngoài trước”.

Văn Thái Lai hiểu ý chàng liền nói: “Tổng đà chủ! Hảo ý này thuộc hạ muôn phần cảm kích, nhưng không thể làm như vậy được”.

Trần Gia Lạc nói: “Tứ ca chưa biết, ta ở lại đây hoàn toàn không gặp nguy hiểm gì cả”.

Chàng kể lại sơ lược chuyện mình cùng Càn Long võ tay thề thốt, Văn Thái Lai vẫn lắc đầu: “Việc này nhất định không được”.

Trần Gia Lạc chau mày nói: “Ta là tổng đà chủ, mọi người trên dưới trong Hồng Hoa Hội đều phải nghe lệnh của ta. Có đúng thế không”?

Văn Thái Lai đáp: “Dĩ nhiên là thế”.

Trần Gia Lạc nói: “Được lắm! Văn Thái Lai nghe lệnh! Mau mau khoác áo mũ đi ra, bên ngoài đã có huynh đệ tiếp ứng”.

Văn Thái Lai đáp: “Phen này thuộc hạ đành phải kháng lệnh của tổng đà chủ, sau này sẽ chịu phạt sau”.

Trần Gia Lạc hạ giọng nói: “Tứ tẩu ngày đêm tưởng nhớ, các vị ca ca đều mong huynh sớm thoát hiểm. Bây giờ có cơ hội tốt, sao huynh lại vô tình vô nghĩa đến thế”?

Trần Gia Lạc nói gì thì nói, Văn Thái Lai cũng lắc đầu. Hai bên tranh luận một hồi, Trần Gia Lạc biết họ Văn quyết không chấp nhận. Chàng đổi ý, suy nghĩ một lát rồi nói: “Vậy thì hai người chúng ta mạo hiểm cùng ra. Huynh mặc y phục của hần đi”. Nói xong, chàng đưa tay chỉ Trương Triệu Trọng.

Văn Thái Lai cả mừng nói: “Hay quá! Sao tổng đà chủ không nghĩ ra sớm hơn một chút”?

Hai người bèn lột quần áo của Trương Triệu Trọng, đổi cho Văn Thái Lai, sau đó lấy xiềng xích khóa chặt họ Trương lại. Trần Gia Lạc cất chìa khóa vào bọc, mỉm cười nói: “Cho dù ngươi có bản lãnh bằng trời, lần này cũng không thể làm khó dễ chúng ta nữa rồi”. Trương Triệu Trọng vừa lo lắng vừa tức giận đến phát điên, mắt vằn đỏ lên như muốn bật máu ra, nhưng khổ nỗi bị điểm huyết không sao nói được.

Hai người nhẹ nhàng đi ra, qua cửa, qua đường hầm, rồi leo cầu thang đá đi lên. Đột nhiên trước mắt sáng rực, thì ra trong vườn đầy đèn đuốc. Mấy chục tên lính cầm trường mâu chĩa thẳng vào cửa địa lao, xa xa lại có mấy trăm tên giường cung lấp sẵn tên đứng đợi, cũng nhắm thẳng vào đó. Tay phải của Lý Khả Tú đang đưa lên, mắt nhìn chăm chú. Tay hần mà phẩy xuống là lập tức tên bắn mâu đâm, võ nghệ của Trần Gia Lạc và Văn Thái Lai có cao gấp mười cũng không thể nào

chạy thoát.

Trần Gia Lạc lùi lại một bước, hỏi nhỏ Văn Thái Lai: “Vết thương của huynh ra sao, có thể xông ra ngoài được không?”

Văn Thái Lai cười khổ: “Không được, chân thuộc hạ còn yếu lắm. Tổng đà chủ cứ đi trước một mình, đừng lo lắng cho thuộc hạ nữa”.

Trần Gia Lạc nói: “Vậy huynh cứ giả làm Trương Triệu Trọng thử xem”. Văn Thái Lai bèn kéo sụp nón xuống tới lông mày, hiên ngang bước ra ngoài.

Lý Khả Tú thấy Trương Triệu Trọng và Trần Gia Lạc cùng ra, trong lòng âm thầm kêu khổ. Hắn tưởng Trương Triệu Trọng đã bắt được Trần Gia Lạc, bèn quay đầu lại bảo Lý Nguyên Chỉ: “Con đem cây kiếm này trả cho Trương Triệu Trọng, tìm cách quấy rối ông ta để tổng đà chủ của Hồng Hoa Hội thoát thân”.

Lý Nguyên Chỉ hai tay cầm Ngưng Bích Kiếm đi đến trước cửa địa lao. Nàng cố ý đứng giữa hai người, đưa kiếm đến trước mặt Văn Thái Lai rồi nói: “Trương sư thúc! Bảo kiếm của sư thúc đây”. Nàng dùng khuỷu tay hích nhẹ Trần Gia Lạc một cái.

Văn Thái Lai hừ nhẹ một cái, đưa tay nhận kiếm. Dưới ánh nến, Lý Nguyên Chỉ nhìn thấy rõ ràng, lạc giọng la lên: “Văn Thái Lai! Người muốn trốn hay sao?” Nàng giật hai tay về, tay phải nắm lấy chuôi kiếm, rút ngay ra khỏi vỏ đâm vào trước ngực Văn Thái Lai.

Văn Thái Lai xoay người, tay trái chìa ra, ngón trỏ và ngón giữa kẹp lấy sống kiếm, tay phải vung ra nhanh như điện chớp, đánh vào Thái Dương huyệt của nàng. Lý Nguyên Chỉ kinh hãi vội lùi lại, nào ngờ thanh kiếm đã bị hai ngón tay của họ Văn kẹp lại, không sao nhúc nhích. Nàng vội buông kiếm chạy ra ngoài, cánh tay trái đã bị năm ngón tay của Văn Thái Lai phát trúng. Lý Nguyên Chỉ tê liệt nửa người, đau đớn thấu xương. Nàng khom lưng la lớn: “Mẹ ơi”!

Trần Gia Lạc nhảy lẹ tới hai bước, quay đầu lại thì thấy Văn Thái Lai đã bị bọn Thanh binh vây kín. Kiếm quang của thanh Ngưng Bích Kiếm lóe lên từng hồi, rất nhiều lưỡi mâu bị chém đứt rơi xuống đất.

Lý Khả Tú hô lớn: “Các người mà không chịu dừng tay thì ta phải bắn tên”.

Văn Thái Lai vừa dùng sức một chút, vết thương cũ trên đùi lại xé miệng, máu phun ra ngoài. Chàng biết mình không đủ sức thoát khỏi vòng vây, bèn la lên: “Tổng đà chủ! Lấy kiếm, nhanh chóng chạy ra ngoài đi”. Chàng ném cây Ngưng Bích Kiếm về phía Trần Gia Lạc, đột nhiên cảm thấy trên vai đau nhói, cánh tay bủn rủn, thanh kiếm chỉ bay ra mấy thước đã rơi xuống đất. Thì ra Văn Thái Lai đã trúng một mũi tên vào vai.

Trần Gia Lạc thấy thế, bèn quát Lý Khả Tú: “Đừng bắn tên nữa”!

Lý Khả Tú vậy ta, bọn Thanh binh lập tức ngưng bắn. Mười mấy cây trường mâu lại chia ra nhằm vào Trần Gia Lạc và Văn Thái Lai.

Trần Gia Lạc nói: “Mau mời đại phu trị vết thương cho Văn tứ gia. Ta đi đây”. Rồi chàng ngang nhiên bước ra ngoài. Bọn Thanh binh đã được lệnh của Lý Khả Tú, la hét om sòm nhưng không truy đuổi chàng thật sự.

Trần Gia Lạc nhảy lên đầu tường, nhìn thấy bên ngoài có tới ba lớp lính cầm trường mâu, ba lớp lính cầm cung tên. Chàng thầm đau khổ, đối phương đã cảnh giác phòng bị như thế thì sau này chuyện của Văn Thái Lai lại khó thêm một bậc.

Vừa ra khỏi phủ đề đốc, Vệ Xuân Hoa và Lạc Băng đã bước tới. Trần Gia Lạc cười khổ, lắc đầu. Lúc này chân trời phía đông đã có những tia sáng đầu tiên của một ngày mới. Quần hùng phần uất vô cùng, đành kéo nhau về nhà họ Mã ở Cô Sơn để nghỉ ngơi.

o O o

Nghỉ chưa được hai giờ, người nào cũng có tâm sự nên không ngủ nổi, lại tập hợp trong đại sảnh để bàn bạc. Trần Gia Lạc bảo Vệ Xuân Hoa: “Cửu ca! Huynh đem ngọc bình và vợ bé của Lý Khả Tú đi trả cho hấn. Chúng ta không thể thất tín được”. Vệ Xuân Hoa nhận lệnh đi ngay.

Đột nhiên Mã Đại Đình vào đại sảnh báo cáo: “Tổng đà chủ! Trương Triệu Trọng gửi thư cho tổng đà chủ”.

Trần Gia Lạc nói: “Trương Triệu Trọng viết thư cho ta ư? Lạ thật, không biết hấn muốn gì đây”. Chàng mở thư xem, thấy từ đầu tới cuối toàn là những câu phẫn hận, trách chàng dùng quỷ kế để ám toán, không đáng mặt anh hùng hảo hán. Cuối cùng hấn hẹn chàng đơn đả độc đấu, quyết phân thắng bại một lần. Thời gian địa điểm hoàn toàn do chàng quyết định.

Trần Gia Lạc nói: “Thì ra hấn muốn trả thù chuyện đêm qua. Đánh nhau thì đánh, chẳng lẽ ta sợ hấn hay sao”? Chàng lập tức lấy giấy bút ra viết thư trả lời, hẹn giờ Ngọ ngày mai gặp nhau ở Cát Lãnh Sơ Dương Đài, ai đem người trợ giúp thì không phải anh hùng.

Đang sai người gửi thư thì Từ Thiên Hoảng nói: “Chúng ta phải cứu Tứ ca trong vòng hai ngày. Xin tổng đà chủ lùi cuộc hẹn với Trương Triệu Trọng lại mấy ngày, đừng vì việc đó mà làm lỡ mất đại sự”.

Trần Gia Lạc nói: “Đúng thế! Hôm nay là hai mươi, vậy thì hẹn với hấn vào giờ Ngọ ngày hai mươi ba”. Chàng viết ngay một lá thư khác, cho người đưa đến phủ đề đốc.

Triệu Bán Sơn nói: “Bảo kiếm của tên này sắc bén vô cùng, tổng đà chủ đừng tỉ thí với hấn bằng binh khí. Dùng quyền cước thì chưa chắc hấn đã thắng được”.

Vô Trần nói: “Chỉ sợ hấn đòi tỉ kiếm. Thằng giặc này”... Ông nghĩ đến mối thù chặt gãy kiếm ở bến sông Hoàng Hà, giận dữ nghĩ rằng không nói tiếp được.

Chu Trọng Anh lên tiếng: “Tổng đà chủ đừng trách, ta có một câu muốn nói”.

Trần Gia Lạc nói: “Chu lão tiên bối lại khách sáo với tiểu diệt rồi. Xin thỉnh giáo”.

Chu Trọng Anh nói: “Võ công của tổng đà chủ thì ta đã từng lãnh giáo, cao minh thật sự. Nhưng công lực Trương Triệu Trọng còn thâm hậu hơn một bậc. Không phải là ta đề cao người khác để giảm oai phong của mình, tổng đà chủ tuy không đến nỗi thua hẳn, nhưng muốn thắng hẳn thì không phải dễ. Chúng ta phải có kế hoạch mới bắt hắn được”.

Trần Gia Lạc nói: “Chu lão tiên bối nói không sai. Tiểu diệt muốn không nắm chắc là thắng được hắn, nhưng hắn đã gọi đích danh thách đấu, nếu không đi chắc chắn sẽ bị thiên hạ chê cười. Tiểu diệt chỉ biết dốc toàn lực mà thôi, chuyện thắng bại không nên nghĩ tới”.

Thường Hách Chí nói: “Chúng ta phải đi ăn cắp cây bấu kiếm, làm giảm oai phong của con rùa này trước”.

Chương Tấn la lớn: “Bây giờ từng người chúng ta đi tìm hắn mà đánh suốt hai ngày, dù không thắng nổi cũng bắt hắn mệt đến thở không ra hơi. Tổng đà chủ nghỉ ngơi đàng hoàng, tinh thần khí lực đầy đủ, chắc chắn sẽ thắng”. Quân hùng đều cười rộ, cảm thấy ý kiến này cũng có lý.

Đang bàn bạc thì một trang đình của nhà họ Mã đến nói với Mã Thiện Quân: “Lão gia! Vương Duy Dương không chịu ăn cơm, hễ mở miệng là chửi mắng om sòm”.

Mã Thiện Quân hỏi: “Lão mắng cái gì”?

Trang đình đáp: “Lão mắng ngự lâm quân làm việc vô lý. Lão đi lại giang hồ đã mấy chục năm, người người đều kính trọng. Không ngờ lần này đi bảo tiêu cho triều đình mà vô duyên vô cớ bị nhốt ở đây”.

Vô Trần mỉm cười nói: “Lão là Oai Trấn Hà Sóc chứ không phải Oai Trấn Giang Nam. Đi tới đây thì làm gì có oai phong nữa, phải nếm chút ít đau khổ cho biết với người ta”.

Từ Thiên Hoảng chợt động tâm nói: “Ta chợt nghĩ ra kế hoạch dắt hổ đánh nhau, biến hóa từ ý kiến của Thập đệ. Quý vị thử xem có dùng được hay không”.

Chàng trình bày xong kế hoạch, mọi người đều không nén nổi phải cười rộ lên. Vô Trần tán thưởng: “Diệu kế, diệu kế”! Chu Ý cũng cười, nhưng không ngớt lắc đầu bĩu môi với Từ Thiên Hoảng.

Trần Gia Lạc vừa cười vừa nói: “Chắc là Chu cô nương lại chê Thất ca không đủ quang minh, lỗi lạc, nhưng đối xử với tiểu nhân thì không cần giữ đạo của người quân tử. Mạnh đại ca! Huynh vào nói chuyện với lão Oai Trấn Hà Sóc kia đi”.

Vương Duy Dương tung hoành suốt vùng Tề Lỗ Yên Triệu mấy chục năm trời chưa hề bất lợi, nào ngờ vừa đến Giang Nam đã lãnh cái nạn này. Lão quát tháo om sòm, nhất định đòi gặp thống lãnh ngự lâm quân để cãi lý. Đang âm ỉ thì cửa

phòng mở ra, một hán tử trung niên mặc sắc phục ngự lâm quân tiến vào, chính là Mạnh Kiện Hùng.

Họ Mạnh tinh minh hẳn cán chẳng kém gì Vệ Xuân Hoa. Chàng đi thẳng vào phòng không thèm thi lễ, oai vệ ngồi xuống ghế rồi hỏi: “Ông là Oai Trấn Hà Sóc phải không?”

Vương Duy Dương thấy chàng ngạo mạn vô lễ, tức giận đáp: “Không sai! Ngoại hiệu này là do bằng hữu giang hồ tặng cho ta. Nếu Phúc thống lĩnh nghe không thuận tai, thì ngày mai ta thông báo cho toàn thể võ lâm bỏ ngoại hiệu này đi là được rồi”.

Mạnh Kiện Hùng lạnh nhạt nói: “Phúc thống lĩnh là vương thân quốc thích, ông ấy đâu có thèm tranh hơi với bọn giang hồ lỗ mãng như ông”.

Vương Duy Dương hỏi lại: “Vậy thì ta đang làm việc cho triều đình, hộ tống bảo vật đến Hàng Châu, dọc đường không sơ suất chút nào, sao lại bắt nhốt ở đây một cách bất minh như thế”?

Mạnh Kiện Hùng hỏi: “Ông thật sự muốn biết hay sao?”

Vương Duy Dương đáp ngay: “Đương nhiên”!

Mạnh Kiện Hùng nói: “Chỉ sợ ông lớn tuổi rồi, kinh hãi không chịu nổi mà thôi”.

Vương Duy Dương bực nhất là bị người ta nói mình tuổi già sức yếu. Tay lão không bị xiềng, bèn vận nội lực vỗ xuống bàn một cái. Một góc bàn nát bét, gỗ vụn bay tung tóe. Lão giận dữ nói: “Vương Duy Dương này tuổi tác tuy lớn nhưng hùng tâm chưa mất, lên núi đao vào chảo dầu mà chau mày một cái thì không phải là hảo hán. Có gì mà phải sợ”?

Mạnh Kiện Hùng vừa cười vừa nói: “Thì ra Vương lão đầu cũng có chút bản lĩnh. Ha ha! Trên giang hồ có một câu, cái gì Thà gặp Diêm Vương đừng gặp lão Vương, thà chịu ba thương đừng gặp một Trương, có phải vậy không”?

Vương Duy Dương đáp: “Đó cũng là lời anh em hắc đạo quá khen Vương mỗ mà thôi”.

Mạnh Kiện Hùng hỏi: “Sao lại phải đặt lão Vương lên trên một Trương? Chẳng lẽ bản lĩnh họ Vương cao hơn họ Trương sao”?

Vương Duy Dương lập tức tỉnh ngộ, đứng dậy bước lên một bước, lớn tiếng nói: “À! Thì ra là Hỏa Thủ Phán Quan muốn ấn chứng võ công của lão phu. Lão già này hồ đồ mất rồi, không nghĩ ra chuyện đó”.

Mạnh Kiện Hùng hỏi: “Trương đại nhân là thượng cấp của tại hạ, chắc ông cũng biết chứ”?

Vương Duy Dương đáp: “Ta biết Trương đại nhân trong ngự lâm quân”.

Mạnh Kiện Hùng hỏi: “Ông có quen biết Trương lão nhân gia không”?

Vương Duy Dương đáp: “Tuy cùng là người trong võ lâm, lại cùng ở Bắc Kinh, nhưng ông ấy là quan còn ta là dân. Ta ngưỡng mộ anh danh của ông ấy từ lâu, đáng tiếc không đủ phúc phận để kết giao”.

Mạnh Kiện Hùng nói: “Trương đại nhân cũng đã nghe danh tiếng của ông lâu rồi. Hiện giờ ông ấy đang ở Hàng Châu. Ông ấy nhấn là lúc ở Bắc Kinh dưới chân thiên tử, nếu chỉ vì một chút hư danh mà đánh nhau làm tổn thương hòa khí thì chẳng đẹp mắt gì. Hiện nay chúng ta đều ở ngoài kinh, Trương đại nhân có ba việc cần thương lượng với Vương lão anh hùng. Chỉ cần ông nói một lời đáng giá ngàn vàng là có thể lập tức ra ngoài”.

Vương Duy Dương nói: “Bây giờ ta đã bị ngự lâm quân các người bắt nhốt, có gì thì các người cứ nói, cần gì ta phải đồng ý hay không”?

Mạnh Kiện Hùng mỉm cười nói: “Ba việc này cũng dễ dàng thôi, tổng tiêu đầu hà tất phải nổi giận”.

Vương Duy Dương hỏi: “Hỏa Thủ Phán Quan muốn ta làm gì”?

Mạnh Kiện Hùng nói: “Việc thứ nhất, xin lão tiêu đầu phế bỏ cái ngoại hiệu Oai Trấn Hà Sóc”.

Vương Duy Dương đáp: “Được! Việc thứ hai thì sao”?

Mạnh Kiện Hùng nói: “Xin lão tiêu đầu đóng cửa Trấn Viễn tiêu cục”.

Vương Duy Dương giận dữ nói: “Trấn Viễn tiêu cục của ta đã đứng vững ba mươi năm trời, không bị hủy vào tay bạn bè hắc đạo, thế mà Trương đại nhân lại bắt ta cáo lão về hưu! Cũng được, còn việc thứ ba”?

Mạnh Kiện Hùng nói: “Việc thứ ba là xin Vương lão tiêu đầu mời hết đồng đạo võ lâm đến nhà, tuyên bố câu nói Thà gặp Diêm Vương đừng gặp lão Vương, thà chịu ba thương đừng gặp một Trương phải nói ngược lại. Trương đại nhân còn nói, Vương lão tiêu đầu tuổi đã cao rồi, giữ cây tử kim bát quái đao không dùng làm gì được nữa, nên đem tặng cho ngự lâm quân làm đồ kỷ niệm”.

Vương Duy Dương nghe tới đây lập tức nộ khí xung thiên, lạc giọng la lên: “Ta cùng Trương Triệu Trọng xưa nay không quen không biết, không thù không oán. Tại sao hắn lại bức hiếp người đến thế”?

Mạnh Kiện Hùng mỉm cười nói: “Ông đã nổi danh bốn chục năm trời, tới lúc phải nghỉ ngơi rồi. Một núi không thể có hai cọp dữ, chẳng lẽ đạo lý này ông cùng không biết hay sao”?

Vương Duy Dương nói: “Thì ra hắn muốn làm nhục Vương mỗ để mình được vang danh bốn biển. Nếu ta không đồng ý thì sao? Hắn quyết nhốt ta ở đây không bao giờ thả phải không? Hay lắm! Hắn mượn việc công để giải quyết việc riêng, e rằng khó tránh khỏi thiên hạ sau này đồn đãi”.

Mạnh Kiện Hùng nói: “Trương đại nhân là anh hùng hào kiệt, đâu có làm những việc như thế? Ông ấy hẹn ông giờ Ngọ hôm nay gặp nhau, tỉ quyền thí kiếm

trên Sư Tử Phong. Nếu lão Vương lợi hại thì ba việc đó không cần nhắc lại nữa, bằng không thì xin gặt đầu một cái”.

Wương Duy Dương nói: “Cứ thế mà làm! Danh tiếng Vương mỗi bốn chục năm trời, nếu mất vào tay Hỏa Thủ Phán Quan cũng không uổng phí”.

Mạnh Kiện Hùng nói: “Trương đại nhân còn nói, nếu việc này bị hoàng thượng biết được thì không tiện lắm. Giá tử Vương lão tiêu đầu dám đi thì cứ việc đơn đao phó hội, còn nếu sợ sệt muốn mời bạn bè trợ quyền lược trận thì không cần tỉ thí làm gì nữa”.

Wương Duy Dương vừa nghiêng răng ken két vừa nói: “Dù phải vùi xương ở chốn hoang sơn, Vương mỗi cũng quyết đơn đao song chưởng mà đi lãnh giáo”.

Mạnh Kiện Hùng nói: “Vậy thì ông viết thư đi, để tại hạ sai người hồi đáp cho Trương đại nhân”.

Nói xong, chàng gọi lấy văn phòng tứ bảo. Vương Duy Dương tức đến run tay, viết một lá thư ngắn như sau:

“Trương Triệu Trọng đại nhân minh giám. Lời nói và hành vi của ông thật sự hiệp người quá đáng. Giờ Ngọ hôm nay gặp nhau trên Sư Tử Phong, nếu ta thua dưới tay ông thì để ông xử trí thế nào cũng được. Vương Duy Dương kính bút”.

Họ Vương chỉ là một kẻ võ phu không thông văn lý, lại trong cơn thịnh nộ nên chỉ viết sơ sài. Mạnh Kiện Hùng mỉm cười, cất lá thư đi.

Wương Duy Dương lại nói: “Xin thỉnh giáo tôn tánh đại danh của lão ca, để lát nữa lãnh giáo luôn thể”. Thì ra lão giận lây qua tới Mạnh Kiện Hùng.

Mạnh Kiện Hùng cười đáp: “Tại hạ là hàng hậu sinh văn bối, tên tuổi không có gì đáng nói. Nếu đơn đao độc đấu thì lát nữa tại hạ không đến Sư Tử Phong, còn nếu đông người đánh nhau loạn xạ thì Trấn Viễn tiêu cục không so được với ngự lâm quân đầu. Ha ha”!

Chàng cười nhạt mấy tiếng rồi quay lưng đi ra ngoài, đóng cửa lại. Hồng Hoa Hội biết Vương Duy Dương kiêng nể quan phủ không dám chạy trốn, nên chỉ đóng cửa sơ sài. Nếu không thì võ công như lão, trên người lại không đeo xiềng xích, mấy cánh cửa gỗ này làm sao nhốt được?

o O o

Hôm đó Thiết tỳ bà thủ Hàn Văn Xung rượt theo con ngựa trắng, trúng mai phục rồi bị bắt. Sáng nay hắn bị đưa đến nhốt trong một căn nhà nhỏ, nghĩ rằng phen này mình rơi vào tay Hồng Hoa Hội chắc không sống được nữa. Hắn đang suy nghĩ lung tung thì đột nhiên nghe thấy ở phòng bên cạnh có tiếng kêu la. Lắng tai nghe kỹ thì nhận ra thanh âm của tổng tiêu đầu Vương Duy Dương, đang mắng chửi Trương Triệu Trọng hết sức dữ dội, những là “thằng lỏi Trương Triệu Trọng

dưới mắt không người”.

Hàn Văn Xung ngạc nhiên, đang định lên tiếng hỏi thì cửa phòng bỗng mở, hai người đi vào nói: “Mời Hàn đại gia lên sảnh nói chuyện”.

Hắn vào sảnh thì thấy bên trái có ba người ngồi trên ghế, trên cùng là Trần Gia Lạc tổng đà chủ của Hồng Hoa Hội, người tiếp theo tóc bạc bay phấp phới, người còn lại thân hình bé nhỏ, đều là những người từng gặp dọc đường Cam Lương. Hàn Văn Xung xấu hổ vô cùng, không nói tiếng nào. Hắn chấp tay vái lạy rồi ngồi vào ghế.

Trần Gia Lạc lên tiếng: “Hàn đại ca! Chúng ta vừa gặp nhau ở Cam Túc, không ngờ hôm nay lại gặp nhau ở đây nữa rồi. Ha ha! Phải nói là rất có duyên”.

Hàn Văn Xung im lặng một hồi mới nói: “Lúc đó tại hạ đã nói là sẽ phong đao quy ẩn, nhưng Vương tổng tiêu đầu nhất định bắt tại hạ bảo vệ chuyển tiêu này. Mệnh lệnh của thượng cấp không thể từ chối, hơn nữa đây là bảo vệ thân bảo của gia đình công tử, nghĩ chắc công tử không trách nên”...

Từ Thiên Hoảng giận dữ ngắt lời: “Bằng hữu giang hồ phải lấy hai chữ tín nghĩa làm đầu. Các hạ nói mà không giữ lời, thử nói xem mình đáng tội gì”?

Hàn Văn Xung suy nghĩ rồi đáp: “Tại hạ đã rơi vào tay các vị, còn gì để nói nữa? Các vị muốn giết muốn xẻo”...

Hắn chưa dứt lời, Trần Gia Lạc đã nói: “Hàn đại ca đừng nói vậy. Lần này Vương tổng tiêu đầu đang bị Trương Triệu Trọng cáo mượn oai hùm bức hiếp nặng nề. Vương lão anh hùng oai trấn vùng Hà Sóc, trước giờ chưa từng bị xúc phạm đến thế, nói sao thì nói cũng phải đánh nhau với tên Hỏa Thủ Phán Quan đó một trận. Chúng ta đều là người trong võ lâm, nghe chuyện này dĩ nhiên nảy dạ bất bình. Hơn nữa Vương tổng tiêu đầu lại đang bảo vệ đồ vật của gia đình ta, dĩ nhiên ta không thể phủi tay đứng nhìn. Không biết Hàn đại ca có giao tình như thế nào với Trương Triệu Trọng”?

Hàn Văn Xung đáp: “Có gặp mấy lần ở Bắc Kinh, nhưng sang hèn cách biệt. Ông ấy lại y mình võ công cao cường không xem người khác ra gì, nên không thể nói là có giao tình”.

Trần Gia Lạc nói: “Nếu vậy thì huynh xem thử lá thư này”. Rồi chàng đưa lá thư Vương Duy Dương viết cho hắn xem.

Hàn Văn Xung cũng biết tổng tiêu đầu trước nay kiêng nể quan phủ, vốn không muốn đối đầu với Trương Triệu Trọng. Nhưng ông ấy thành danh đã lâu, tính tình lại nóng nảy, nếu bị Trương Triệu Trọng y thế hiếp người thì phần nộ là chuyện dĩ nhiên. Hắn chính tai nghe tổng tiêu đầu thóa mạ họ Trương, chính mắt thấy bút tích của Vương Duy Dương nên không hoài nghi gì nữa, bèn nói: “Đã thế thì xin cho tại hạ gặp tổng tiêu đầu một chút, để thương lượng kế hoạch đối phó”.

Trần Gia Lạc nói: “Bây giờ còn sớm, ta muốn nhờ Hàn đại ca đưa lá thư này

cho Trương Triệu Trọng trước, khi về mới gặp Vương lão anh hùng. Huynh thấy có được hay không”? Hỏi thì hỏi vậy thôi, dĩ nhiên Hàn Văn Xung không thể không đồng ý.

Trần Gia Lạc lớn tiếng gọi: “Thập nhị ca! Huynh ra đây một chút”.

Thạch Song Anh từ trong nội đường tiến ra. Trần Gia Lạc bèn giới thiệu với Hàn Văn Xung rồi nói: “Thạch huynh đệ sẽ cùng huynh đi gặp Trương Triệu Trọng. Hàn đại ca! Huynh chưa hiểu rõ Trương Triệu Trọng bức hiếp Vương lão anh hùng như thế nào, việc này nói ra rất dài dòng mà bây giờ cũng không tiện nói rõ ràng. Lúc gặp Trương Triệu Trọng, huynh cứ nói Thạch huynh đệ là tiêu sư của quý tiêu cục, rồi mọi chuyện để Thạch huynh đệ đối đáp”.

Hàn Văn Xung bỗng nảy dạ nghi ngờ, nên trù trừ không trả lời ngay. Trần Gia Lạc bèn hỏi: “Chẳng lẽ Hàn đại ca thấy có chỗ nào không đúng hay sao”?

Hàn Văn Xung vội đáp: “Không! Tại hạ cứ làm theo lời dặn của công tử là xong”.

Từ Thiên Hoảng biết hấn vẫn còn hoài nghi, sợ hấn làm hỏng việc bèn nói: “Xin chờ một chút”. Rồi chàng vào trong lấy một bình rượu và một cái chén, rót rượu đưa đến trước mặt Hàn Văn Xung mà nói: “Vừa rồi ta nói năng đụng chạm, xin Hàn đại ca tha lỗi. Mời huynh cạn chén này, coi như không trách ta nữa”.

Hàn Văn Xung vội đáp: “Không dám! Không dám”! Hấn nâng chén lên uống cạn rồi nói: “Trần công tử, tại hạ đi đây”.

Trần Gia Lạc chấp tay đáp: “Làm phiền huynh quá”.

Hàn Văn Xung nhận lấy lá thư, quay người đi ra. Nhưng Từ Thiên Hoảng đột nhiên lạc giọng la lên: “Úi chà! Không xong! Hàn đại ca! Ta lầm rồi, chén rượu vừa rồi có độc”.

Mọi người đều phải giật mình. Hàn Văn Xung đổi hấn sắc mặt, quay người lại. Từ Thiên Hoảng nói: “Thật là có lỗi! Cái chén này có thuốc độc, vốn dùng để ngâm vũ khí. Bọn hầu hạ không biết nên lấy nhầm, vừa rồi ta nghĩ thấy mùi mới biết. Hàn đại ca đã lỡ uống rồi, thật là hỏng bét! Mau đem thuốc giải ra”!

Một người trang đình nói: “Thuốc giải để ở nhà bên đông thành rồi”.

Từ Thiên Hoảng quát luôn: “Đồ ngu, mau cưỡi ngựa đi lấy nhanh lên”.

Tên trang đình đó lập tức vâng dạ chạy ra. Từ Thiên Hoảng quay lại nói với Hàn Văn Xung: “Tại hạ sơ suất thật đáng chết. Bây giờ xin Hàn đại ca đi đưa lá thư này trước, mọi việc cứ theo lời Thạch huynh đệ mà hành sự. Huynh quay về uống thuốc giải vẫn còn kịp chán”.

Hàn Văn Xung biết họ Từ cố ý hạ độc để ép mình, phải tuân lời Hồng Hoa Hội thì mới có thuốc giải mà uống, không thì mất mạng. Hấn nhìn Từ Thiên Hoảng đầy vẻ căm thù, không nói tiếng nào quay mình đi ngay. Thạch Song Anh cũng bước theo.

Đợi hai người đi khuất, Chu Trọng Anh mới chau mày nói: “Ta thấy tên Hàn Văn Xung này cũng không đến nỗi quá tệ hại, sao Hoằng nhi lại hạ độc hấn? Việc này thật không quang minh chút nào cả”.

Từ Thiên Hoằng mỉm cười nói: “Nghĩa phụ! Trong rượu không có độc”.

Chu Trọng Anh kinh ngạc hỏi: “Không có độc thật ư”?

Từ Thiên Hoằng đáp: “Đúng thế”! Chàng tiện tay rót một chén rượu, uống cạn rồi mỉm cười nói: “Con sợ hấn nói chuyện lung tung trước mặt Trương Triệu Trọng, làm hỏng việc của chúng ta, nên mới dọa hấn một chút. Khi trở về, cho hấn uống thêm một chén nữa thì coi như thái bình vô sự”.

Mọi người cười rộ lên.

o o o

Trương Triệu Trọng nhận được thư hồi âm của Trần Gia Lạc hẹn mình thí võ trên Cát Lãnh, cơn giận trong lòng lập tức nguôi bớt. Hấn đã giao đấu mấy lần với Trần Gia Lạc, biết mình chắc thắng tới chín phần mười, có thể rửa được cái nhục hôm trước.

Họ Trương đang ngồi canh Văn Thái Lai thì cửa ngục mở, một tên lính vào nói: “Trương đại nhân có khách”! Hấn còn đưa lên một tấm danh thiếp, ghi là Oai trấn Hà Sóc Vương Duy Dương.

Đúng phép lịch sự thì trên bái thiếp chẳng ai ghi ngoại hiệu cả. Trương Triệu Trọng vừa thấy đã phần nộ, nhưng nén giận bảo: “Người ra nói là ta đang bận chuyện công, không được tiếp khách. Bảo ông ấy để lại địa chỉ, hôm khác ta sẽ tới bái phỏng sau”.

Tên lính đi ra, một hồi vào báo: “Khách không chịu đi, lại gửi một lá thư”.

Trương Triệu Trọng mở thư ra xem. Hấn nửa tức giận nửa kinh ngạc, thầm nghĩ: “Mình với lão già này chưa hề đụng chạm, sao hấn lại hẹn mình thí võ”? Hấn liền sai tên lính: “Người nói với Lý tướng quân là ta cần tiếp khách, nhờ ông ấy cho người đến đây canh giữ giữ”.

Đợi bốn tên thị vệ đến canh giữ Văn Thái Lai, Trương Triệu Trọng mới khoác thêm trường bào ra khách sảnh. Hấn biết mặt Hàn Văn Xung, bèn đưa tay chào hỏi: “Vương tổng tiêu đầu không đến hay sao”?

Hàn Văn Xung nói: “Trương đại nhân! Giới thiệu với đại nhân, đây là Thạch tiêu đầu của tiêu cục bọn tôi tại hạ. Vương tổng tiêu đầu có mấy câu muốn nói, nhờ Thạch tiêu đầu chuyển đến đại nhân”.

Trương Triệu Trọng dẫn lá thư của Vương Duy Dương xuống bàn rồi nói: “Oai danh của Vương tổng tiêu đầu thì ta biết đã lâu. Ta với ông ấy trước nay chưa hề đụng chạm, sao lại nói là hiếp người quá đáng? Chắc là bên trong có sự hiểu lầm,

phải nhờ hai vị chỉ giáo rồi”.

Thạch Song Anh lạnh lùng nói: “Vương tổng tiêu đầu là lãnh tụ võ lâm. Trong võ lâm mà xuất hiện kẻ bại hoại, bất kể có đụng chạm gì đến ông ấy hay không, ông ấy cũng phải nhúng tay một chút. Không thể sao gọi là Oai Trấn Hà Sóc”?

Trương Triệu Trọng đứng bật dậy hỏi: “Vương Duy Dương dám nói ta là võ lâm bại hoại ư”? Thạch Song Anh nhăn nhăn khuôn mặt đầy sẹo, không nói tiếng nào ra vẻ xác nhận.

Trương Triệu Trọng càng giận dữ hơn, hỏi: “Xin chỉ giáo, ta đã làm gì để bằng hữu võ lâm chê trách”?

Thạch Song Anh nói: “Vương tổng tiêu đầu có mấy việc cần hỏi Trương đại nhân. Việc thứ nhất, đã là người học võ thì bất cứ gia nào phái nào cũng kỵ nhất là xúc phạm tôn trưởng. Nghe nói Trương đại nhân là cao thủ phái Võ Đang mà không nhìn mặt sư huynh, lại còn muốn bắt sư huynh để thăng quan phát tài. Có đúng thế không”?

Trương Triệu Trọng tức tối đáp: “Việc giữa sư huynh đệ chúng ta, không cần người ngoài phải nhúng tay vào”.

Thạch Song Anh nói: “Việc thứ hai, đã là người lăn lộn trong giang hồ thì bất kể là bạch đạo hay hắc đạo, quan phủ hay lục lâm cũng phải trọng chữ nghĩa. Trương đại nhân cùng Hồng Hoa Hội không thù không oán, chỉ vì muốn thăng quan phát tài mà đi bắn Bôn Lôi Thủ Văn Thái Lai, lừa gạt một thằng bé ở Thiết Đảm Trang khiến nó mất mạng. Đại nhân nghĩ lại xem trong lòng có yên hay không”?

Trương Triệu Trọng giận dữ nói: “Ta ăn lộc vua thì phải trung với vua, chuyện này thì có liên quan gì đến Trấn Viễn tiêu cục nhà các người”?

Thạch Song Anh nói: “Đại nhân đánh không lại Hồng Hoa Hội thì cứ chạy trốn thoát thân là xong, sao lại phải dùng kế Kim Thiên Thoát Xác bắt người của Trấn Viễn tiêu cục chết thay? Vụ đó làm không ít bằng hữu tiêu sư của chúng ta phải thương vong”.

Trương Triệu Trọng và Hàn Văn Xung nghe xong câu này đều tim đập thành thình, thì ra đây là chuyện làm Vương Duy Dương tức tối. Trận chiến dọc đường Cam Lương, Trấn Viễn tiêu cục tổn thất không ít. Tái Vĩnh Minh và Diêm thị huynh đệ bị giết, Tiền Chính Luân mất tay, những việc này Hàn Văn Xung đều biết. Lúc này họ Hàn nhin không nổi, bèn lên tiếng: “Trương đại nhân! Việc này đại nhân thật là không phải, chẳng trách Vương tổng tiêu đầu nổi giận”.

Thạch Song Anh lạnh nhạt nói: “Những việc khác không cần hỏi nữa. Ba việc này phải giải quyết như thế nào, đại nhân nói đi”. Y trừng mắt lên nhìn, đầy vẻ oai phong凛冽.

Trương Triệu Trọng bị hỏi như hỏi cung phạm nhân, nhin không nổi phải bước

lên một bước, hét lên: “Thằng lỏi này chán sống rồi hay sao mà dám trêu vào tay thái tuế”? Đường như hấn muốn động thủ ngay lập tức.

Thạch Song Anh lùi lại một bước rồi nói: “Sao? Oai Trấn Hà Sốc tìm ông thí võ, ông không dám nên mới động thủ với ta phải không”?

Trương Triệu Trọng quát: “Ai nói ta không dám? Về bảo lão già đó giờ Ngọc hôm nay lên Sư Tử Phong phân cao thấp, ai không đi không phải là hảo hán”.

Thạch Song Anh nói: “Nếu ông không đi thì từ nay về sau đừng lộ mặt ra chốn giang hồ nữa. Vương tổng tiêu đầu nhần, nếu ông còn chút xú cốt khí thì đi một mình, tiêu cục chúng ta quyết không có người thứ hai ở đó. Còn nếu ông gọi tới quan phủ điều binh khiển tướng, thì bọn dân đen chúng ta không dám đến đâu”.

Trương Triệu Trọng nói: “Vương Duy Dương chỉ có danh hảo mà thôi. Chẳng lẽ ta lại sợ lão già rồng tuếch chỉ có hư danh đó, gọi người giúp để làm gì”?

Thạch Song Anh nói: “Vương tổng tiêu đầu không dẻo miệng như ông, lát nữa gặp nhau chỉ nói chuyện bằng quyền cước đao thương. Ông muốn thóa mạ người ta thì bây giờ cứ thóa mạ cho đã miệng trước đi”.

Thật ra Trương Triệu Trọng cũng không dẻo miệng lắm, càng nghe họ Thạch nói càng tức tối, không nói lại được câu nào.

Thạch Song Anh tiếp: “Được, chúng ta cứ thế. Bây giờ ông nên dành chút thời gian để ôn luyện lại võ nghệ, mà cũng nên lo lắng hậu sự một chút”.

Cặp mắt Trương Triệu Trọng tóe lửa, hấn xoay tay phóng ra một chưởng nhanh như điện chớp. Thạch Song Anh gấp rút đảo người tránh né nhưng không thể kịp, bị đánh trúng vào vai trái, loạng choạng mấy bước. Trương Triệu Trọng xuất thủ cực nhanh, hữu chưởng vừa đánh ngã Thạch Song Anh, người đã rượt tới nơi, tả quyền đánh bồi vào trước ngực.

Thạch Song Anh ra chiêu Lãm Tước Vĩ trong Thái Cực Quyền, lôi kéo quyền phong của họ Trương đánh ra ngoài cửa. Trương Triệu Trọng thấy y sử dụng công phu nội gia, bất giác ngăn người ra một chút.

Trong chớp nhoáng đó, Thạch Song Anh lùi được vài bước, hét lên: “Hay lắm! Ông đã không dám gặp Vương tổng tiêu đầu, thì chúng ta cứ ở đây so tài cao thấp một phen”. Y bắt chéo hai chưởng trước ngực phòng thủ, cảm thấy bên vai phải đã tê chồn, rõ ràng không đỡ nổi chưởng tiếp theo.

Trương Triệu Trọng quát: “Người không phải là đối thủ của ta. Về nói với Vương Duy Dương, đúng giờ Ngọ ta sẽ đến”.

Thạch Song Anh cười nhạt quay người đi ngay. Hàn Văn Xung cũng ra theo.

Trong lúc hai bên đấu khẩu, Hàn Văn Xung cứ lo nghĩ về chuyện uống rượu độc, cảm thấy từ đầu đến chân không có chỗ nào thoải mái. Hấn chỉ mong Thạch Song Anh nói chuyện cho mau để mau mau về uống thuốc giải. Khi thấy hai bên động thủ, hấn sợ đến xanh mặt mồ hôi ướt đầm, chân run lẩy bẩy, khó khăn lắm

mới về tới nhà họ Mã ở Cô Sơn.

Thạch Song Anh báo cáo: “Hắn đã đồng ý đến vào giờ Ngọ”.

Hàn Văn Xung cảm thấy ruột mình đau như cắt, nhăn nhó ngồi trên ghế. Từ Thiên Hoảng bèn rót một chén rượu, lên tiếng: “Thuốc giải đây, Hàn đại ca uống đi”. Hàn Văn Xung vội vàng đưa tay đón lấy.

Bỗng dưng Chu Trọng Anh đưa tay ra đoạt lấy chén rượu, ngửa cổ uống cạn. Hàn Văn Xung ngỡ ngác không hiểu, Chu Trọng Anh bèn mỉm cười nói: “Đùa như vậy là quá đủ rồi. Hàn lão đệ! Người chưa uống rượu độc đâu, Từ đương gia chỉ giỡn với người thôi. Hoảng nhi, mau mau qua đây xin lỗi”!

Từ Thiên Hoảng mỉm cười bước tới, chấp tay vái một cái rồi nói: “Xin Hàn đại ca đừng trách”. Sau đó chàng giải thích rõ ràng. Dĩ nhiên Hàn Văn Xung chẳng vui vẻ gì, nhưng cũng không ôm hận nữa.

Mạnh Kiện Hùng lại vào trong gặp Vương Duy Dương, tay chống nạnh ra vẻ giận dữ, chỉ mặt lão mà nói: “Trương đại nhân đã đồng ý rồi, ông đi ngay đi. Còn nữa, Trương đại nhân không thích loại người lắm mồm. Bây giờ ông muốn nói gì thì nói ngay đi. Lát nữa lên Sư Tử Phong chỉ tranh cao thấp về quyền cước binh đao, ông muốn lải nhải huyền thuyên Trương đại nhân chắc chắn không nghe, muốn van xin tha mạng cũng không có kết quả. Giả tử ông cảm thấy hối hận hay hoảng sợ thì phải nói ngay bây giờ mới kịp”.

Vương Duy Dương đứng bật dậy, gầm lên: “Hôm nay ta quyết liễu cái mạng này để đấu với hắn một phen”. Lão sải bước ra ngoài.

Mạnh Kiện Hùng vẫy tay một cái, một tên trang đinh đem thanh tử kim bát quái đao và túi phi tiêu trả lại cho Vương Duy Dương. Lão đón lấy, tức giận đến mức cả hàm râu bạc phải dựng ngược lên.

Hàn Văn Xung đứng trước cửa nói: “Lần này Vương tổng tiêu đầu đi, xin cẩn thận một chút”.

Vương Duy Dương hỏi: “Người cũng biết rồi hay sao”?

Hàn Văn Xung gật đầu rồi nói: “Thuộc hạ mới gặp Trương Triệu Trọng”.

Vương Duy Dương hỏi: “Hắn mắng ta những gì”?

Hàn Văn Xung đáp: “Lời nói của kẻ tiểu nhân, Vương tổng tiêu đầu không cần phải để vào lòng”.

Vương Duy Dương giục: “Người nói đi, đừng ngại”.

Hàn Văn Xung nói: “Hắn mắng chửi ông là lão già rỗng tuếch chỉ có hư danh”.

Vương Duy Dương hừ một tiếng rồi nói: “Có phải là hư danh rỗng tuếch hay không, bây giờ chưa biết. Lỡ ta gặp bất trắc, thì... Hàn lão đệ! Mọi chuyện trong tiêu cục và gia đình ta, nhờ người lo liệu giúp”. Lão dừng lại một chút rồi nói tiếp:

“Phải dặn hai đứa Kiếm Anh, Kiếm Kiệt đừng vội trả thù. Anh em nó học võ chưa xong, bây giờ động thủ chỉ tổ uống mạng”. Vương Kiếm Anh và Vương Kiếm Kiệt là hai đứa con trai của Vương Duy Dương, đều học võ nghệ gia truyền Bát Quái Môn.

Hàn Văn Xung nói: “Võ công của tổng tiêu đầu hết mực tinh thâm, thuộc hạ nghĩ rằng tên Trương Triệu Trọng kia chưa chắc là địch thủ. Xin ở đây để chờ đợi tin lành”.

Vương Duy Dương bèn đi theo tên trang đinh dẫn đường, lên đỉnh Sư Tử Phong đơn đao phó hội.

o O o

Sư Tử Phong là nơi sản xuất trà có tiếng, trà Sư Tử Long Tĩnh là tuyệt phẩm trong thiên hạ. Ngọn núi này vừa cao vừa dốc, hiếm khi có du khách trèo lên tới đỉnh.

Vương Duy Dương cài đao sau lưng, bước lên Sư Tử Phong. Trên đỉnh núi có một bãi trống bằng phẳng, xung quanh đều là đất trồng trà. Phía trước có một người bước tới, mặc áo ngắn, chân quấn chặt, thân hình khôi vĩ. Hắn nhìn chăm chăm Vương Duy Dương một lúc rồi hỏi: “Ông là Vương Duy Dương phải không”?

Vương Duy Dương nghe hắn gọi thẳng tên mình, lửa trong lòng lập tức bốc lên. Nhưng lão đã gần bảy mươi rồi, huyết khí của thời thanh niên đã giảm hơn một nửa. Dù sao thì Trương Triệu Trọng cũng là võ quan trong triều đình, nên ít nhiều lão cũng có phần kính nể, bèn nói: “Không sai, chính là tại hạ. Ông là Hỏa Thủ Phán Quan Trương đại nhân phải không”?

Người kia chính là Trương Triệu Trọng, hỏi ngay: “Chúng ta tỉ thí quyền cước hay binh khí”? Hắn hành sự rất tỉ mỉ, lên đỉnh núi từ sớm để điều tra xung quanh trước. Thấy đối phương hoàn toàn không đặt mai phục, hắn nghĩ: “Lão Vương Duy Dương này tuy ngông cuồng ngạo mạn, nhưng cũng chỉ là một tiêu đầu, chẳng lẽ dám bày trận ám toán người của triều đình hay sao”? Thế là hắn yên tâm ứng chiến.

Vương Duy Dương thì nghĩ: “Ta cùng hắn không có thâm thù oan trái gì, hà tất phải dùng binh đao làm tổn thương nhau. Giả tử lộ tay giết mất mệnh quan triều đình thì sau này hậu hoạn vô cùng. Tốt nhất là dùng Bát Quái Chưởng dạy cho hắn bớt kiêu ngạo, cho hắn biết lão tử không phải là hư danh rỗng tuếch, như vậy cũng được rồi”. Lão suy nghĩ xong liền nói: “Ta xin lãnh giáo Vô Cực Huyền Công Quyền vang danh thiên hạ của Trương đại nhân”.

Trương Triệu Trọng đáp: “Hay lắm”! Hắn bèn đưa tả quyền hữu chưởng lên chạm nhau, vái chào một cái. Tuy tên này tự cao ngạo mạn, nhưng sở học đúng là quyền pháp nội gia của phái Võ Đang, nên vẫn dùng thế Dĩ dật đãi lao, lấy nhàn

rồi đánh một mỗi, lấy tinh chế động, ngưng thần tụ khí chờ địch tấn công.

Vương Duy Dương biết hẳn chắc chắn không ra chiêu trước, bèn hô lớn: “Ta xuất chiêu đây”! Lời còn chưa dứt, tả chưởng đã đưa ra ngoài, hữu chưởng xuất chiêu Du Không Thám Trảo chặt vào vai phải, đồng thời tả chưởng lật lên theo chiêu Mãnh Hồ Phục Trang đập vào tay phải đối phương. Tiếp theo hữu chưởng lại biến thành quyền đánh vào trước ngực, chớp nhoáng đã xuất ba chiêu liên hoàn. Trương Triệu Trọng phải lùi ba bước, dùng Vô Cực Huyền Công Quyền hóa giải.

Hai người đứng sát nhau rồi lại tách ra, lượn vòng quanh người đối phương, đều âm thầm thán phục nhau. Trương Triệu Trọng nghĩ: “Ba chiêu này vừa nhanh vừa mạnh, lão già này đúng là kinh địch”.

Vương Duy Dương thì nghĩ: “Hắn dễ dàng hóa giải ba chiêu trong nhu có cương của ta, Hỏa Thủ Phán Quan đúng là danh bất hư truyền”.

Hai người đều không dám khinh địch. Lượn quanh một vòng, Trương Triệu Trọng bước lên một bước dùng chân trái quét ngang. Vương Duy Dương nhảy lên tránh né, đưa song chưởng vỗ xuống mặt đối thủ. Khi Trương Triệu Trọng phóng chân trái đá ra đã âm thầm sử dụng hai chiêu Không Kích Thương Ứng và Thụ Tiểu Cầm Hầu. Hai chưởng của Vương Duy Dương đánh xuống đã hóa giải hai chiêu này mất tích.

Đúng là kỳ phùng địch thủ, mỗi người đều triển khai tuyệt học, chớp nhoáng đã qua lại hai ba chục chiêu. Lúc này trời đang đứng bóng, hai bóng đen múa máy dưới đất, lúc hợp lúc chia.

Vương Duy Dương thấy đánh mãi chưa thắng, thầm nghĩ: “Mình đã già rồi, khí lực không bằng đối phương ở tuổi tráng niên, đánh lâu dĩ nhiên kém thế”. Lão đột nhiên thay đổi chiêu thức, chưởng không rời chỗ, chỗ không rời ngực, một chưởng hộ thân, một chưởng ứng chiến. Hữu chưởng hướng hơi lệch lệch về phía vai trái, hai chân đạp theo bát quái chạy vù vù xung quanh Trương Triệu Trọng. Đó chính là tuyệt kỹ Du Thân Bát Quái Chưởng thành danh của lão.

Khi thi triển chưởng pháp này thì dưới chân không dừng lại bước nào, luôn luôn chạy quanh người kẻ địch, lúc chạy sang trái lúc chạy sang phải, gấp rút xoay chuyển để tìm chỗ sơ hở phát chiêu. Đối phương thấy mình trước mắt, vừa phát chưởng cản trở thì mình đã xoay ra đến sau lưng rồi. Đối phương quay lại, thì mình đã lại chạy ra sau lưng nữa. Cứ thế quay mấy chục vòng, dù đối phương có võ nghệ cao cường cũng phải luống cuống, đầu vầng mắt hoa. Còn nếu đối phương không chịu quay theo, chỉ cần dừng lại một chút thì sau lưng sẽ trúng quyền chưởng vào chỗ yếu hại.

Vương Duy Dương mới chạy được hai vòng, Trương Triệu Trọng đã biết ngay đấu pháp này lợi hại. Chưa đợi lão chạy đến sau lưng, lão đã bước ngang một bước, xoắn chân quét chặn về hướng lão đang chạy tới, rồi phóng chưởng đánh đón vào mặt. Nhưng Vương Duy Dương đã quay sang hướng khác rồi.

Trương Triệu Trọng thấy chân lão đan theo hình cửu cung bát quái, biết lão đang ở cung Khảm phải tới cung Ly, bàn múa tít song chưởng cố giành lấy cung Càn. Hai người xoay bảy tám vòng như thế, chưởng vừa phóng ra đã thu về, không để giao nhau.

Lộ chưởng pháp này Vương Duy Dương đã luyện tập thành thuộc mấy chục năm trời, bộ pháp càng ngày càng nhanh, chưởng vừa thu lại đã phát ra ngay, tới mức độ hoàn toàn không cần suy nghĩ.

Trương Triệu Trọng chỉ biết thấy chiêu đỡ chiêu, lúc đầu còn giữ được thế quân bình, nhưng kéo dài thì không thể nhanh kịp đối phương. Hắn thầm nghĩ: “Nếu cứ xoay chuyển như thế, chắc chắn mình sẽ rơi vào thế hạ phong”.

Họ Trương liền vận khí theo yếu quyết dĩ nhu khắc cương của Vô Cực Huyền Công Quyền mà ngưng lại không nhúc nhích, bảo nguyên quy nhất để đợi địch đánh tới. Hắn vừa dừng chân lại, Vương Duy Dương đã quành ra phía sau, xuất chiêu Kim Long Trảo Trảo phóng chưởng đánh vào hậu tâm.

Trương Triệu Trọng đợi chưởng đánh tới nơi, xoay tay trái toan chụp lấy tay địch thủ. Vương Duy Dương vội rút tay về, chân đã chuyển sang bộ vị khác. Lão âm thầm thán phục: “Tên này quả nhiên rất khá, có thể nhắm mắt thay đổi chưởng pháp”.

Thì ra Trương Triệu Trọng biết, nếu quay mãi theo đối phương như thế thì địch là chủ mình là khách, chắc chắn mình không tự nhiên nhuần nhuyễn được như đối phương. Hắn thấy họ Vương râu tóc bạc phơ, nếu kéo dài thời gian sẽ không thể bằng mình được, bèn sử dụng công phu Bế Mục Hoán Chưởng để tiếp Du Thân Bát Quái Chưởng của lão.

Khi luyện loại võ công này phải dùng khăn đen bịt mắt mình lại, chỉ dựa vào tai nghe và cảm giác của da để biết phương hướng kẻ địch tấn công, hoàn toàn giữ thế thủ để tiếp đón. Chưởng đưa ra thụt vào chỉ trong vòng một thước, bởi thế mà chiêu nào cũng cực nhanh. Địch chỉ thu quyền hơi chậm là lập tức bị tóm lấy cổ tay, bẻ trật khớp xương.

Bế Mục Hoán Chưởng thường dùng ban đêm, hoặc ở chỗ thiếu ánh sáng khi gặp cường địch, ngay cả khi đưa tay không nhìn thấy năm ngón cũng có thể dùng để hộ thân. Chưởng pháp này biến hóa cực kỳ tinh diệu, tuy không thể công kích thân thể của đối phương, nhưng có thể đoạt được binh khí, bẻ gãy tay chân.

Lúc này một người xoay chuyển cực nhanh, một người khom lưng đứng yên một chỗ. Mỗi khi sát vào nhau là biến chiêu chớp nhoáng, rồi lập tức rời ra. Trong chốc lát hai người lại đánh thêm mấy chục chiêu, Vương Duy Dương dần dần lo lắng trong lòng, thầm nghĩ: “Nếu cứ hao tổn sức lực thế này thì kết quả sẽ ra sao”?

Lão đột nhiên phóng tới sau lưng địch thủ, tay phải đánh vờ một chưởng, chân phải đá vờ một cước. Trương Triệu Trọng xoay tay hai cái đều không tóm được. Tay trái của Vương Duy Dương lại phát hai hư chiêu đánh tới sau lưng, rồi tay phải

võ mạnh xuống vai địch thủ.

Dù sao thì sau lưng cũng không có mắt. Trương Triệu Trọng vừa tập trung hết tinh thần đối phó bốn hư chiêu liên tục, đột nhiên cảm thấy chưởng lực đánh mạnh xuống vai. Hắn kinh hãi trong lòng, muốn tránh né hay chống đỡ cũng không kịp nữa, bèn đưa vai ra hứng chưởng, rồi xoay tay phải toan bắt lấy cổ tay trái kẻ địch, khóa lấy cánh tay đang đà đi xuống, dùng tả quyền đánh mạnh vào khuỷu tay trái địch thủ. Nếu bàn tay của đối phương đã bị khóa lại, thì cánh tay không thể không gãy vì chiêu Tiên Kiếm Trảm Long này. Trương Triệu Trọng nghĩ trên vai không phải là chỗ trí mạng, mình y vào thân thể cường tráng mà chịu một chưởng cùng chưa sao, còn tay phải của đối phương chắc chắn phải tàn phế.

Vương Duy Dương đánh trúng đầu vai địch thủ, đang mừng rỡ thì đột nhiên bàn tay trái của mình bị khóa chặt không rút về được. Lão thấy tả quyền của đối phương sắp đánh xuống khuỷu tay trái của mình, biết rằng phen này lỗ vốn. May mà lão lâm nguy không loạn, lập tức xoay chuyển thân hình sang hướng khác, mượn sức đánh vào vai đối phương, để giật tay về. Thế là khi tả quyền của Trương Triệu Trọng đánh xuống thì khuỷu tay của Vương Duy Dương đã dời qua nơi khác.

Vai của Trương Triệu Trọng trúng một chưởng, nhưng hắn nương theo đà chưởng mà hơi co lại nên không trọng thương. Dù sao thì huyết Khúc Trì của hắn cũng tê chôn. Hai người vừa biến chiêu đã nhảy rời ra. Họ Trương trúng đòn, coi như thua mất một chiêu quyền pháp.

Trương Triệu Trọng quát lên: “Quả nhiên chưởng pháp cao minh! Chúng ta tỉ thí binh khí xem sao”. Soạt một tiếng, Ngưng Bích Kiếm đã nắm trong tay. Vương Duy Dương cũng rút thanh Tử Kim Bát Quái Dao sau lưng ra.

Lúc này hai người đứng gần, nhìn nhau rất rõ ràng. Vương Duy Dương thấy mặt mũi Trương Triệu Trọng sưng húp, trên mắt phải có quầng thâm đen, bất giác kinh ngạc nghĩ thầm: “Tên này võ nghệ đầy mình mà còn bị đánh thê thảm như thế, không biết gặp phải cao nhân nào”. Thật ra đêm qua Trương Triệu Trọng bị Trần Gia Lạc nện cho mấy quyền, đầu mặt bị thương không nhẹ. Hôm nay hắn thua một chiêu chưởng pháp, một phần là do vết thương này ảnh hưởng.

Trương Triệu Trọng quyết gỡ lại thể diện, Ngưng Bích Kiếm vừa tuốt ra tay là kiếm thế liên miên bất tận, toàn là những chiêu thức tấn công mãnh liệt và lợi hại vô cùng. Vương Duy Dương thấy kiếm quang của hắn trong sáng như nước hồ thu, biết đó là bảo kiếm, nếu để binh khí chạm nhau thì chắc mình bị thiệt thòi. Do đó lão không dám dùng thanh Bát Quái Dao mà công nhiên đón đỡ.

Dao kiếm đấu nhau hồi lâu, tình thế của Trương Triệu Trọng càng lúc càng sáng sủa. Tuy nhiên đối phương phòng thủ khá nghiêm ngặt nên nhất thời hắn không tấn công vào được. Bỗng nhiên hắn thấy họ Vương xuất chiêu Thiết Ngưu Canh Địa chém ngang qua, bèn đợi đà đao sắp hết rồi lập tức ra chiêu Thiên Thân Đảo Huyền, hốt lưỡi kiếm vào sống thanh Bát Quái Dao.

Vương Duy Dương thu đao về không kịp, đành chĩa ngón giữa và ngón trỏ bên tay trái đâm vào mặt hắc, nhưng Trương Triệu Trọng nghiêng đầu tránh được. Nghe tiếng loảng xoảng, cây Bát Quái Đao đã bị chém đứt mất một khúc.

Vương Duy Dương cất tiếng khen ngợi: “Bảo kiếm”! Lão nhảy ra một bước, lại nói: “Chúng ta mỗi người thắng một trận. Trương đại nhân muốn tử thí tiếp hay không”? Lão muốn nhân cơ hội này để dừng tay, hai người đều không mất thể diện, nào ngờ lỡ lời một câu “bảo kiếm”.

Trương Triệu Trọng nghĩ thầm: “Thì ra người chê cười ta chỉ nhờ bảo kiếm mà chiếm thượng phong, thắng trận cũng không đẹp đẽ gì”! Hắc bèn quát: “Hôm nay chưa phân thắng bại quyết chẳng chịu thôi”! Kiếm lại vung lên, đâm thẳng ra phía trước.

Hai người lẫn xả vào nhau đấu thêm bảy tám chục chiêu nữa, trên đầu Vương Duy Dương đã ướt đầm mồ hôi. Lão tự biết đánh càng lâu mình càng bất lợi, bèn âm thầm lấy kim tiêu ra, chuyển đao sang tay trái rồi hét lớn: “Xem tiêu đây”! Đao pháp đột nhiên thay đổi, dùng tay trái ngược hắc với đao pháp bình thường, lại có ba mũi kim tiêu thuận theo thế đao mà phóng ra.

Đây là một tuyệt kỹ của họ Vương. Đối phương chống đỡ với đao pháp ngược tay đã khó hơn, lại còn kim tiêu phối hợp. Tránh tiêu thì khó tránh đao, tránh đao thì khó tránh tiêu, quả là lợi hại phi thường.

Thấy đao lẫn phi tiêu công tới, Trương Triệu Trọng liền đảo người sang phải né đao, rồi đưa tay đón bắt phi tiêu. Kim đao của Vương Duy Dương lại chém tới, Trương Triệu Trọng bèn cúi đầu tránh né. Hắc thấy đối phương phóng tới một tiêu tới hạ bàn mình, liền phóng mũi tiêu trong tay mình ra, nhắm vào tiêu của đối phương. Hai mũi kim tiêu chạm nhau tóe lửa, rồi cùng rơi xuống cắm dưới đất.

Vương Duy Dương đao sau nhanh hơn đao trước, tiêu sau gấp hơn tiêu trước, phóng sắp hết hai mươi bốn mũi tiêu mà vẫn chưa làm gì được đối phương. Lúc này trong tay lão chỉ còn lại ba mũi tiêu, bèn bước chân trái sang phải một bước, thân hình hơi cúi, tay trái vung đao chém xuống, rồi tay phải giương lên.

Kim tiêu càng phóng càng nhanh, Trương Triệu Trọng vừa đỡ đao vừa né tiêu đến bối rối tay chân, không có lúc nào rảnh mà lấy Phù Dung kim châm ra đánh trả. Hắc đã thấy Vương Duy Dương phóng tới hai mươi một cây kim tiêu, biết rằng sau nhất đao này nhất định sẽ có một tiêu đi theo, bèn lập tức xoay người lại nhìn chằm chằm vào tay phải họ Vương. Nào ngờ đây lại là hư chiêu, Trương Triệu Trọng đợi mãi mà không thấy tiêu phóng tới.

Lúc đó Vương Duy Dương đập vào cung Chấn, xuất chiêu Lực Phách Hoa Sơn chặt đến trước mặt. Trương Triệu Trọng thấy thế đao rất nặng, không dám chống đỡ phải lùi lại một bước. Ngưng Bích Kiếm thi triển chiêu Hoàn Vĩ Đoạn Phong quét ngang vào lưng địch thủ. Vương Duy Dương liền phóng một lúc ba mũi tiêu còn lại.

Trương Triệu Trọng la lên một tiếng “úi chà,” buông Ngưng Bích Kiếm rơi xuống đất, ngã ngửa ra sau.

Thì ra Vương Duy Dương cố y dụ hấn xoay người để hấn bị lưỡi đao phản chiếu ánh nắng mặt trời làm chói mắt nhìn không rõ, đồng thời mạo hiểm cho hấn chặt đứt đao của mình. Lão thừa lúc hấn đắc ý mà phóng ba mũi phi tiêu, quả nhiên đắc thủ.

Wương Duy Dương lên tiếng: “Trương đại nhân! Xin đắc tội! Ta có thuốc kim thương đây”. Lão đợi một hồi không thấy hấn trả lời, bất giác kinh hãi nghĩ thầm: “Chẳng lẽ phi tiêu trúng vào chỗ yếu hại, giết hấn rồi hay sao? Hấn là mệnh quan của triều đình, còn mình lại có gia đình sản nghiệp, đánh chết hấn thật chẳng tốt lành gì”.

Lão bèn tới chỗ Trương Triệu Trọng cúi xuống xem xét, vừa khom lưng xuống đã nghe họ Trương thét lên một tiếng, rồi trước mắt có một vầng đen nhòa nhòa bay tới. Vương Duy Dương la lên: “Hồng rồi!” lập tức dùng thân pháp Thiết Bản Kiều đổ người ra sau, nhưng đã trễ mất một phút. Trên ngực và bên vai trái lão đau nhức kịch liệt, hiển nhiên đã trúng ám khí.

Wương Duy Dương giận dữ hét lên một tiếng, tung người lên muốn thí mạng với họ Trương để chết chung một chỗ, nhưng vừa vận sức là trước ngực và trên vai đau thấu tới xương, lập tức té lăn xuống đất. Trương Triệu Trọng cười ha hả, nhổ cây kiếm tiêu ở cổ tay bên phải ra, xé vạt áo buộc lại vết thương, rồi đứng dậy.

Wương Duy Dương lên tiếng thóa mạ: “Thằng khốn Trương Triệu Trọng kia! Nếu ta không có lòng tốt đến xem xét vết thương cho người, thì làm sao người đả thương ta được? Người sử dụng thủ đoạn đê tiện bỉ ổi như thế, làm sao dám xưng là anh hùng hào kiệt? Để xem người còn mặt mũi nào để gặp hảo hán giang hồ nữa hay không”.

Trương Triệu Trọng cười rộ lên: “Ở đây chỉ có hai người chúng ta, còn ai biết nữa? Người sống đến tuổi này rồi, quy thiên không phải là sớm. Ngày này năm sau chính là giỗ đầu của người đấy”.

Wương Duy Dương nghe vậy, biết hấn muốn giết người diệt khẩu liền mở miệng mắng chửi om sòm. Trương Triệu Trọng bước tới, đưa tay vỗ vào Á huyệt dưới nách, họ Vương lập tức không nói ra tiếng được nữa. Mắt lão bốc lửa, da thịt trên mặt co rút lại, tức tối đến nổi lồng ngực muốn vỡ tung ra.

Trương Triệu Trọng nhặt nửa cây đao dưới đất đào một cái hố lớn, xách Oai Trấn Hà Sóc lên quăng xuống hố, cất tiếng thóa mạ: “Con mẹ nó! Người tự xưng là Oai Trấn Hà Sóc, xem thử bây giờ còn trấn được con mẹ gì nữa không”. Hấn dùng chân hất đất xuống hố, muốn chôn sống họ Vương.

Mới đá được mấy cục đất, đột nhiên xa xa phía sau vang tới giọng cười lạnh nhạt. Trương Triệu Trọng giật bắn người, quay lại thì thấy một người cầm binh khí kỳ lạ đứng trên một lùm cây dưới ánh nắng chói chang, chính là Thiết Tỳ Bà Thủ

Hàn Văn Xung.

Trương Triệu Trọng giận dữ hét lên: “Hay lắm! Đã hẹn đơn đả độc đấu mà Trấn Viễn tiêu cục cũng có người mai phục xung quanh, thật không đếm xỉa gì đến danh dự cả”.

Hàn Văn Xung đáp: “Nếu người còn chút danh dự thì đã không dùng thủ đoạn dê tiện như thế”.

Trương Triệu Trọng nói: “Được! Hôm nay ta phải lãnh giáo Thiết Tỳ Bà Thủ của người”. Hắn thi triển khinh công Bát Bộ Cẩn Thiên, chỉ nhấp nhô ba cái đã tới nơi, vung kiếm đâm thẳng. Hàn Văn Xung lùi lại hai bước, nhưng từ giữa lùm cây bỗng có một ngọn đao thép bay ra, quét ngang trước mặt Trương Triệu Trọng.

Trương Triệu Trọng dừng bảo kiếm lên đón đỡ. Người kia xuất đao nhanh mà thu đao còn nhanh hơn, không đợi đao kiếm chạm nhau đã thu trở lại. Trương Triệu Trọng nhận ra người này chính là Thạch tiêu sư ăn nói vô lễ hồi sáng, bèn giận dữ quát: “Hai người xông vào cả đi, Hỏa Thủ Phán Quan này quyết chẳng coi vào đâu”.

Hắn đang đứng đợi thì bỗng nghe thấy sau lưng có tiếng động, trong lòng lập tức bất an. Trương Triệu Trọng lập tức nhẩy lùi ra, quay đầu nhìn lại thì thấy tám chín người đang lên núi, đi đầu là Trần Gia Lạc, tổng đà chủ Hồng Hoa Hội.

Trương Triệu Trọng nhớ đến vố đau đêm qua, cơn giận lập tức nổi lên. Nhưng hắn thấy đối phương đông người, xem ra toàn không phải tay vừa, nên không khỏi run rẩy một chút. Vừa kinh hãi vừa giận dữ, hắn quay đầu tứ phía để tìm đường chạy.

Trần Gia Lạc bảo Hàn Văn Xung: “Hàn đại ca! Huynh đi cứu Vương tổng tiêu đầu trước đi”.

Hàn Văn Xung chạy đến miệng hố, ôm Vương Duy Dương lên. Trương Triệu Trọng đứng yên không cản trở. Trần Gia Lạc đưa tay xoa mấy cái, giải khai Á huyết cho lão. Tội nghiệp cho Vương Duy Dương tới tuổi xế chiều mới bị một trận thế này, vừa đau vừa tức, nhất thời không nói được tiếng nào.

Trương Triệu Trọng hô lớn: “Lão già Vương Duy Dương này đòi thí võ với ta, đã nói rõ là đơn đả độc đấu, không rủ người trợ giúp. Bây giờ thắng bại đã phân rồi. Xin cáo biệt Trần đương gia, ba ngày sau lại gặp nhau ở Cát Lãnh”. Hắn vừa chấp tay vái chào vừa quay người lại, muốn xuống núi ngay.

Trần Gia Lạc nói: “Tại hạ cùng các vị huynh đệ đến đây là để thưởng thức phong cảnh, ngẫu nhiên được xem hai vị tỉ đấu quyền cước, binh khí và ám khí. Quả nhiên võ nghệ kinh người, chúng ta đều được mở rộng tầm mắt. Trương đại nhân thắng thì có thắng, nhưng không được quang minh lỗi lạc lắm”.

Trương Triệu Trọng nói: “Từ xưa đến nay, xuất binh là phải dùng mưu kế. Chúng ta đấu lực, đấu trí, ai giỏi hơn thì thắng, có gì mà không phải?”

Trần Gia Lạc mỉm cười rồi nói: “Kiến thức của Trương đại nhân quả nhiên cao minh khác người. Cổ nhân có nói, hẹn ngày không bằng chạm mặt. Trương đại nhân hẹn tại hạ tử thí, bây giờ may mắn gặp nhau, lẽ ra hôm nay nên lãnh giáo ngay, không cần hẹn ngày khác làm gì. Nhưng cổ tay phải của Trương đại nhân đã bị thương, tại hạ không muốn nhân cơ hội để ép người. Vết thương của đại nhân không phải một sớm một chiều mà lành được, cuộc hẹn của chúng ta dời lại ba tháng có được không?”

Trương Triệu Trọng mừng thầm trong bụng: “Người đã bày trò rộng lượng, thì trước mắt ta không phải thiết thời nữa rồi”. Hắn vội đáp: “Hay lắm! Thế thì ngày này ba tháng sau, chúng ta sẽ gặp nhau trên Sơ Dương Đài ở Cát Lãnh”.

Trần Gia Lạc bước tới gần, từ từ nói: “Khoan đã! Chúng ta cần cứu Bôn Lôi Thủ Văn tứ đương gia, việc này đại nhân cũng biết rồi”.

Trương Triệu Trọng hỏi: “Thế thì sao?”

Trần Gia Lạc nói: “Xiềng xích trên người huynh ấy đều đúc bằng thép tinh luyện, giữa đục bình thường không làm gì được, chỉ còn cách mượn bảo kiếm của đại nhân dùng thử. Chúng ta đều là người trong võ lâm, dĩ nhiên coi trọng nghĩa khí. Chắc Trương đại nhân vui vẻ mà cho mượn”.

Trương Triệu Trọng hừ một tiếng. Tuy hắn thấy đối phương đông người, hôm nay mình khó thoát thân, nhưng cũng nói: “Muốn mượn kiếm của ta thì phải có bản lĩnh mới được”. Nói chưa xong, hắn đã vọt ra ngoài mấy trượng, rồi quay lưng lại chạy như bay xuống núi.

Họ Trương vừa hít một hơi, đột nhiên thấy trước mặt có hai cái phi trao phóng tới, một nhắm trên đầu, một nhắm dưới chân. Trên dưới đến cùng một lúc, thế trao vừa nhanh chóng vừa mãnh liệt. Hắn múa kiếm vẩy ra trước mặt thành một đóa kiếm hoa, cản được phi trao phía trên, rồi nhảy vọt lên phóng cước đá phi trao bên dưới bật ra, tiếp tục chạy ào ào xuống núi.

Phi trao của Thường Bá Chí lại đánh tới, Trương Triệu Trọng cúi xuống, lạng người tránh sang bên phải. Thường Hách Chí nhảy đến gần, vù một tiếng xuất chiêu Lang Bạt Giang Tiều trong Hắc Sa Chưởng đánh vào giữa mặt. Trương Triệu Trọng đã từng kịch đấu với Thường Thị song hiệp trên Ô Tiêu Lãnh, biết hai người này rất lợi hại, trong vòng vài chục chiêu khó mà thắng được. Hắn bèn nhảy lùi lại, rồi chạy về hướng nam. Thường Thị huynh đệ lo giữ mặt bắc, nên không đuổi theo.

Lúc này thái dương đã ngả về nam. Trương Triệu Trọng nhắm thẳng hướng mặt trời, né nhóm người Trần Gia Lạc mà chạy. Hắn vừa đến đầu con đường dẫn xuống núi thì nghe hai tiếng ve ve, hai mũi phi yển ngân thoa phóng tới. Hắn đã từng bị loại thoa này đánh trúng, vội vã nhào xuống đất lăn đi hai vòng. Nghe hai tiếng lách cách, những mũi thoa nhỏ xíu chứa trong ngân thoa bắn xẹt ra nhanh như điện chớp.

Trương Triệu Trọng vùng Ngưng Bích Kiếm che đỡ trên đầu, rồi thuận thế bật người dậy, không dám đi về hướng nam nữa. Hắn ra chiêu Phượng Hoàng Triển Xí, bảo kiếm xoay một vòng quanh người rồi lập tức co giò chạy về hướng đông. Nghe tiếng ám khí phía sau rít lên liên miên không dứt, chỉ quay đầu lại hươ kiếm gạt được ba cây tụ tiễn, hai hạt bồ đề tử.

Quần hùng thấy hắn vừa đỡ ám khí sau lưng vừa chạy như bay, ai cũng thán phục trong lòng.

Trương Triệu Trọng biết nhất định phía đông cũng có mai phục, tuy chân chạy cực nhanh nhưng mắt vẫn đảo dác nhìn quanh tứ phía. Hắn chạy được mấy bước, quả nhiên bên đường có một người nhảy ra, tay cầm đại đao cản trở. Người này tóc bạc bay phấp phới, oai phong凛冽, chính là lão anh hùng Chu Trọng Anh ở Thiết Đám Trang. Trương Triệu Trọng giật mình không dám nghênh chiến, lại quay lưng chạy sang hướng tây.

Hắn đổi liền ba hướng vẫn chưa thoát khỏi đỉnh núi, bèn thầm nghĩ: “Số người này mà hợp lại tấn công thì hôm nay ta mất mạng. Bây giờ chạy qua đường phía tây, bất kể là ai canh giữ, ta phải lập tức hạ sát thủ để thoát khỏi vòng vây”. Tay trái hắn bèn âm thầm lấy ra một nắm Phù Dung Kim Châm, tay phải múa kiếm chạy về hướng tây.

Người đón phía trước là một đạo sĩ cụt tay, nếu không phải là Truy Hồn Đoạt Mạng Vô Trần đạo nhân thì còn ai nữa? Trương Triệu Trọng từng giao đấu với ông ấy, biết trong Hồng Hoa Hội thì người này võ công cao nhất, cao hơn mình rất nhiều. Hắn âm thầm kêu khổ, nhưng cũng cố xông thẳng tới, xuất liền hai chiêu Bạch Hồng Quán Nhật, Ngân Hà Hoàn Không. Họ Trương ý mình có bảo kiếm sắt bén, đối phương không dám chống đỡ mà phải tránh né, chạy được về phía tây của Vô Trần.

Vô Trần vừa đảo người tránh né, trường kiếm bên tay phải đã xuất ngay hai chiêu Vô Thường Đẩu Sách, Sát Thân Đương Đạo. Hai chiêu này đều cực kỳ lợi hại, sử liên tiếp nhau giống như một chiêu. Trương Triệu Trọng đã tới đường xuống núi mà vẫn chưa thoát được thân, phải vũ lộng thanh trường kiếm hóa giải hai chiêu này. Hắn hét lên một tiếng, tay trái bắn ra hai nắm Phù Dung Kim Châm về hai phía trái phải của Vô Trần.

Trương Triệu Trọng nghĩ: “Đạo nhân cụt tay này võ công tinh diệu, kim châm không thể đả thương được y, nhưng nếu y không múa kiếm chống đỡ thì cũng phải nhảy lùi tránh né. Chỉ cần y chậm đi một chút là mình có thể chạy thoát khỏi tầm kiếm rồi xông thẳng xuống núi. Dưới đó chắc chắn không có ai cản trở được mình nữa”.

Vô Trần cũng đoán được dụng ý của hắn, bèn xuất ngay một chiêu hiểm hóc. Ông giữ người song song mặt đất mà phóng tới, vừa tránh được kim châm vừa đưa kiếm đâm thẳng vào chân phải đối phương. Chiêu này có tên là Oan Hồn Triển

Túc, rất hiếm khi sử dụng, chuyên để tấn công hạ bàn. Trương Triệu Trọng kinh hãi, vội dùng bảo kiếm ra chiêu Lưu Tinh Đọa Địa đâm thẳng xuống dưới.

Lúc đó mới nghe tiếng xuyt xuyt của kim châm cắm xuống đất sau lưng Vô Trần. Ông không đợi chiêu kiếm của mình hết đà, chĩa mũi kiếm cắm xuống đất để mượn thế tung người lên không, từ trên đầu Trương Triệu Trọng xuất chiêu Dung Y Hạ Được chém từ trên xuống dưới.

Trương Triệu Trọng phải nhảy tới tránh né, ra chiêu Thái Hồng Kinh Thiên đánh ngược lên trên. Vô Trần thu kiếm lại đáp xuống đất, rồi tấn công veo veo liền hai chiêu Phán Quan Phản Bộ, Điều Khách Lâm Môn cùng một lúc. Thế là Vô Trần lại chiếm được hướng tây, ép Trương Triệu Trọng vào lại vòng vây.

Lúc này Trương Triệu Trọng chỉ lo đón đỡ những chiêu kiếm tinh diệu của địch thủ, không có thời gian nghĩ đến chuyện thoát thân. Hắn thấy chiêu nào đỡ chiêu đó, chỉ đợi cơ hội chặt đứt trường kiếm của đối phương. Chớp nhoáng hai người đã qua lại ba bốn chục chiêu. Vô Trần thấy hắn đã bị thương mà vẫn có thể đón tiếp mấy chục chiêu kiếm của mình, trong lòng cũng hơi lo lắng, liền tiếp xuất ra những chiêu bí hiểm. Trương Triệu Trọng dần dần cảm thấy mình khó mà chống đỡ.

Thêm mấy chiêu nữa, Vô Trần vừa xuất chiêu Diêm Vương Đoạt Bút vừa quát lên: “Buông kiếm”! Ông cười ha hả, điểm trúng mũi kiếm vào cổ tay phải của Trương Triệu Trọng, thanh Ngưng Bích Kiếm rơi xuống đất nghe xoảng một tiếng. Họ Trương còn đang ngơ ngác đã bị Vô Trần đá một cước trúng hông trái, lập tức té nhào xuống đất. Vô Trần tung người nhảy tới, toan bắt lấy hắn.

Trương Triệu Trọng từ dưới đất bật dậy, đánh thẳng một quyền ra trước mặt. Vô Trần múa kiếm toan gạt đi, đột nhiên nghĩ bụng: “Chiêu kiếm này chặt đứt một cánh tay của hắn, thì hắn không tởm võ được với tổng đà chủ nữa. Đối thủ như thế này cực kỳ khó tìm, không khỏi làm tổng đà chủ mất hứng”. Bạn đọc nên biết đã là cao thủ thì rất khó gặp đối thủ xứng tay. Vô Trần có tật hiếu võ, nghĩ Trần Gia Lạc cũng như mình, nên trường kiếm đang chém xuống bỗng nhiên dừng lại.

Lúc đó Trương Triệu Trọng chỉ liều mạng đánh bừa. Nhân lúc Vô Trần chân chừ một lúc, hắn đưa tả chưởng đánh vào khuỷu tay bên phải của ông, đồng thời hữu quyền đánh vào hông trái.

Vô Trần chỉ có một cánh tay, bên trái không phòng thủ kín được, mà quyền pháp cũng yếu hơn địch thủ. Ông thấy thoi quyền đánh tới, lập tức đảo người tránh né mà không kịp, nên trúng một quyền vào hông, đau đớn phải lui mấy bước. Trương Triệu Trọng không thèm quay đầu lại, vắt chân lên cổ mà chạy như bay. Vô Trần giận dữ đuổi theo, nhưng hắn đã chạy đến con đường xuống núi rồi.

Kiểm pháp Vô Trần tinh anh tuyệt thế, trước nay không dùng ám khí. Ông thấy hắn sắp chạy đi mất, bèn nghĩ bụng: “Hôm nay mà để tên này chạy thoát thì oai danh Hồng Hoa Hội giảm sút rất nhiều”. Thế là Vô Trần mặc kệ Trương Triệu

Trọng sống chết ra sao, giường thẳng kiếm lên, toan sử dụng tuyệt chiêu Ngũ Quỷ Đầu Xoa dùng kiếm làm ám khí.

Trường kiếm sắp rời khỏi tay, đột nhiên từ lưng chừng núi có một người bay ra nhanh như gió, ôm ghì lấy chân Trương Triệu Trọng. Hai người cùng té nhào xuống đất, nhập thành một khối.

Vô Trần vội thu kiếm về, nhìn rõ người ôm lấy Trương Triệu Trọng là Thập đệ Chương Tấn. Hai người đang lăn qua lộn lại đâm đá nhau thì Dương Thành Hiệp và Tưởng Tứ Cân chạy tới nơi, ba người hợp sức đè nghiêng họ Trương xuống đất.

Lạc Băng lấy dây trói chặt hai tay hắn vào trước ngực. Nàng nghĩ đến lúc hắn dẫn nhiều người tới Thiết Đảm Trang bắt chồng mình, điên tiết nện ngay một quyền lên sống mũi. May mà Trần Gia Lạc vội kêu lên: “Tứ tẩu! Hãy khoan”! Lạc Băng mới không đánh tiếp quyền thứ hai.

Trần Gia Lạc bước tới gần, Trương Triệu Trọng bèn gằm lên: “Các người chỉ cậy đông người. Hôm nay Trương đại gia sa cơ thất thế, bọn trộm cướp các người muốn giết thì cứ giết. Ta mà chau mày một cái thì không phải là hảo hán”.

Vương Duy Dương chạy tới mắng luôn: “Ta với người xưa nay không oán cũng không thù, thế mà người dám đem lão tử chôn sống chỉ vì sợ thủ đoạn tệ tiện của mình bị lộ ra ngoài. Hỏa Thủ Phán Quan người thật là lòng lang dạ sói”.

Thạch Song Anh lạnh lùng cất tiếng: “Cái hố này chính tay hắn đào để chôn sống người ta, cứ chiều ý hắn là được rồi”. Quần hùng đồng thanh khen phải. Trương Triệu Trọng mặc dù ngạo khí đầy mình, nhưng nghĩ đến nỗi khổ bị chôn sống, bất giác mồ hôi lạnh tuôn ra ướt cả đầu.

Trần Gia Lạc hỏi: “Bây giờ người đã chịu phục hay chưa? Người hãy thể không chống đối Hồng Hoa Hội nữa, chúng ta nể mặt Lục sư ca của người mà tha mạng một lần”.

Trương Triệu Trọng vẫn cứng đầu, gân cổ lên nói: “Muốn giết thì giết, cần gì phải nói nhiều? Các người dùng quỷ kế, làm sao bắt người khác tâm phục khẩu phục được”?

Trần Gia Lạc nói: “Hay lắm! Người quả là một trang thiết hán. Để ta tặng người một đao để mau lẹ lìa đời, khỏi phải bị chôn sống”. Chàng rút đoản kiếm, đi đến trước mặt hắn, lại hỏi: “Người thật sự không sợ chết hay sao”?

Trương Triệu Trọng cười đau khổ, nói: “Người cứ đâm cho thoải mái đi”. Hắn nhắm mắt lại chờ chết.

Trần Gia Lạc vung tay một cái, đưa đoản kiếm đâm tới trước ngực. Đột nhiên chàng cười ha hả, xoay cổ tay lại cắt đứt dây trói cho hắn. Chẳng những Triệu Trọng Trương cảm thấy bất ngờ, mà quần hùng đều phải ngạc nhiên.

Trần Gia Lạc nói: “Lần này bắt người, chúng ta đúng là đã dùng mưu kế. Tội

người đáng chết, nhưng hôm nay mà giết người thì chắc người làm ma cũng không tâm phục khẩu phục. Được rồi, người đi đi! Nếu người cố gắng sửa chữa lỗi lầm, sau này vẫn có thể gặp nhau. Nếu người vẫn giữ thói ác ôn thì... Hừ, Hồng Hoa Hội đâu có sợ Trương Triệu Trọng. Người mà lọt vào tay chúng ta lần nữa, thì chết đừng oán hận.

Chương Tấn, Lạc Băng, Dương Thành Hiệp, Thường Thị huynh đệ đều la lớn: “Tổng đà chủ! Đừng tha cho hắn”.

Trần Gia Lạc xua tay rồi nói: “Sư huynh của hắn là Lục lão tiên bối có ơn với chúng ta, chúng ta chưa có gì báo đáp. Hồng Hoa Hội ân oán phân minh, hôm nay thả sư đệ của Lục lão tiên bối ra, coi như tỏ chút tình hữu nghị”.

Quần hùng nghe tổng đà chủ nói năng dứt khoát, nên không xôn xao gì nữa. Mọi người đều trừng mắt giận dữ nhìn Trương Triệu Trọng.

Trương Triệu Trọng chấp tay nhìn Trần Gia Lạc nói: “Trần đương gia! Tạm biệt”! Hắn quay người đi ngay.

Từ Thiên Hoảng gọi lớn: “Họ Trương kia, khoan đi đã”! Trương Triệu Trọng dừng chân, quay đầu nhìn lại. Từ Thiên Hoảng hỏi: “Chẳng lẽ ông cứ thế mà đi hay sao”?

Trương Triệu Trọng lập tức hiểu ra, chấp tay chào quần hùng rồi nói: “Trần đương gia đại nhân đại nghĩa, Trương mỡ không phải là loại người không biết tốt xấu. Hôm nay tại hạ không phải là đối thủ của quý vị, phải quay về luyện lại. Trận thí võ này coi như ta thua, xin hẹn ba tháng sau tái đấu”. Câu nói này của hắn vừa mềm dẻo vừa cứng rắn, hàm ý chỉ thua đối phương đông người, sau này quyết chẳng chịu thôi. Quần hùng đều hiểu ý, càng thấy khó chịu hơn.

Chu Ý bỗng hô lớn: “Tổng đà chủ Hồng Hoa Hội thả cho người đi, vì ông ấy đại nhân đại lượng. Nhưng ta phải hỏi người! Người đến Thiết Đảm Trang, nếu có bản lĩnh bắt người thì chẳng nói làm gì, sao phải dụ dỗ đứa em còn nhỏ tuổi chưa biết gì của ta? Ta không phải là người trong Hồng Hoa Hội, cũng chưa nhận ân huệ gì của sư huynh người. Hôm nay ta phải trả thù cho đệ đệ”! Nàng lập tức xách đơn đao phóng tới, quyết tâm liều mạng.

Trương Triệu Trọng thật là khó xử. Tiểu cô nương này thì đương nhiên hắn chẳng sợ gì, nhưng trước mắt lại có rất nhiều cao thủ. Nếu cô nương này bị thua, làm sao họ chịu đứng nhìn? Giả tử tiếp tục tranh chấp thì không biết kết cục ra sao. Hắn vội nhảy lùi hai bước, tránh né hai đao của Chu Ý.

Tới đao thứ ba, Chu Ý sử chiêu Đạt Ma Diện Bích từ trên đầu chém mạnh xuống, thế đao vừa mãnh liệt vừa gấp rút. Trương Triệu Trọng không tránh nữa, xuất chiêu Xuân Phong Phất Liễu quạt ngang mặt nàng, đỡ nàng thu chiêu phòng thủ là đưa tay trái đoạt lấy thanh đao. Hắn nghĩ, đoạt đao xong sẽ nói mấy câu tử tế rồi trả lại, chắc đối thủ không chém tiếp.

Không ngờ Chu Ý không thu đơn đao về, mà cứ liều chém tới. Trương Triệu

Trọng bèn đưa hai ngón giữa và trở từ dưới lên, điểm trúng huyệt Khúc Trì trên cổ tay nàng. Cánh tay Chu Ý lập tức tê chôn, thanh đao bay lên trời.

Từ Thiên Hoảng vội vàng chạy tới che đỡ trước mặt người yêu, đơn quải ra chiêu Thiết Tỏa Hoành Giang đánh vào mặt Trương Triệu Trọng, tay kia cầm đơn đao đưa cho Chu Ý.

Chu Trọng Anh xách đại đao bước ra cản trở đường lui của Trương Triệu Trọng, An Kiện Khang cũng cầm đao bước tới, bốn người đã hình thành thế bao vây.

Rõ ràng sắp sửa hỗn chiến trở lại, đột nhiên từ lưng chừng núi có tiếng người hô lớn: “Dừng tay! Dừng tay”! Mọi người quay lại nhìn, thấy trên con đường phía nam có hai người gấp rút chạy lên. Một người mặc áo màu tro, một người mặc áo màu đen, khinh công đều rất giỏi. Ai cũng thấy kinh ngạc.

Chỉ chớp mắt hai người đã chạy lên đỉnh núi, mọi người nhận ra người mặc áo bào đen là Miên Lý Châm Lục Phi Thanh, bèn lập tức bước lên hoan hô nghênh đón. Người mặc áo màu tro là một lão đạo sĩ lưng đeo trường kiếm, sắc mặt hiền từ, quần hùng chưa ai quen biết.

Lục Phi Thanh đang muốn giới thiệu, Trương Triệu Trọng đột nhiên chạy tới trước mặt lão đạo này, chấp tay hô lớn: “Đại sư ca! Nhiều năm không gặp, sư ca khỏe chứ”? Quần hùng nghe vậy mới biết đây là Mã Chân, chủ môn phái Võ Đang, cũng là sư phụ của Kim Dịch Tú Tài Dư Ngư Đồng. Tất cả đều bước lên thi lễ.

Lục Phi Thanh nói: “Mã sư huynh và ta vừa đến Cô Sơn, gặp Mã Thiện Quân đại gia. Ông ấy biết chúng ta không phải là người ngoài, nên nói cho biết cuộc tử võ trên Sư Tử Phong này. Chúng ta liền chạy tới, thấy chưa có ai chết hay bị thương mới được yên lòng”.

Trước đây Mã Chân và Vương Duy Dương đã từng gặp nhau, tuy kết giao không đậm đà lắm nhưng đều thán phục võ công của đối phương. Còn quần hùng Hồng Hoa Hội đã nghe Dư Ngư Đồng giới thiệu sư phụ nhiều lần, nên đều rất vui mừng, tranh nhau nói lời ngưỡng mộ, để Trương Triệu Trọng đứng trơ trọi một bên.

Lúc này Trương Triệu Trọng đứng lại không được mà chạy cũng không xong, thật là bối rối. Mã Chân từng nghe những chuyện quái ác của tên sư đệ này, đầy lòng phẫn hận. Ông định hể gặp mặt là dùng ngay môn quy bản phái để trừng phạt nặng nề, nhưng bây giờ nhìn thấy tiểu sư đệ áo vấy đầy máu tươi, sắc mặt vàng khè, mặt mũi sưng vù bầm tím, bỗng động lòng.

Mã Chân không nén nổi, thở ra một hơi rồi hỏi: “Trương sư đệ! Sao bộ dạng người lại thảm hại thế này”?

Trương Triệu Trọng ủ rũ đáp: “Tiểu đệ chỉ có một mình mà họ đông người như thế, đương nhiên phải có bộ dạng này”.

Quần hùng nghe vậy, không ai là không giận dữ. Chu Ý là người đầu tiên nhin không nổi, lập tức hét lên: “Người lại điều ngoa xảo quyết không chịu nhận lỗi ư? Mã bá bá, Lục bá bá! Hai vị hãy phân xử xem sao”.

Nàng xách đơn đao, lại toan xông tới chém. Chu Trọng Anh vội nắm tay kéo lại rồi nói: “Bây giờ hai vị bá bá đã đến đây rồi. Phái Võ Đang xưa nay môn quy nghiêm ngặt, chúng ta hãy nghe hai vị nói một lời trước đã”. Câu nói này rõ ràng là ép Mã Chân.

Mã Chân nhìn Lục Phi Thanh, lại nhìn Trương Triệu Trọng, đột nhiên quỳ hai gối xuống trước mặt Chu Trọng Anh và Trần Gia Lạc. Quần hùng kinh hãi vội nói: “Mã lão tiền bối có gì dạy bảo xin cứ nói ra, đừng làm thế”! Mọi người liền dìu ông đứng dậy.

Mã Chân cực kỳ khích động, nghẹn ngào nói: “Các vị huynh đệ! Trương sư đệ của ta thật chẳng ra gì, những chuyện hắn làm đúng là trời đất không thể dung tha. Ta hổ thẹn là chưởng môn phái Võ Đang mà không kịp thời thanh lý môn hộ, thật chẳng còn mặt mũi nào gặp bằng hữu võ lâm thiên hạ. Ta... ta”... Cổ họng ông như bị vật gì nhét chặt lại, nói không ra lời nữa. Hồi lâu ông mới bảo Lục Phi Thanh: “Lục sư đệ! Sư đệ nói giùm ý của ta đi”.

Lục Phi Thanh lên tiếng: “Sư huynh của ta biết được phẩm hạnh của vị Trương đại nhân này, giận dữ đến mức ăn không ngon ngủ không yên, nhưng... nhưng... vẫn phải vì vong linh sư phụ mà cả gan cầu xin quý vị”.

Quần hùng đều đưa mắt nhìn Trần Gia Lạc và Chu Trọng Anh, đợi ý kiến hai người.

Trần Gia Lạc nghĩ: “Ta không thể hào hiệp một mình để Chu lão anh hùng gánh lấy tiếng ác. Bây giờ hãy xem ông ấy nói thế nào, ta sẽ làm như vậy”. Chàng không nói gì, chỉ nhìn sang Chu Trọng Anh.

Chu Trọng Anh đồng dạc lên tiếng: “Mối thù đốt rụi gia trang, hại chết con trai, Chu mõ chỉ còn một hơi thở cũng không bỏ qua”. Ông dừng lại một chút, lại tiếp: “Nhưng Mã huynh đã nói vậy, thì ta xin kết giao các vị làm bằng hữu, tất cả những gì đã qua hoàn toàn bỏ hết”.

Chu Ý không phục, kêu lên: “Gia gia”!

Chu Trọng Anh xoa đầu con gái rồi nói: “Con ơi, thôi đi”.

Trần Gia Lạc nói: “Chu lão anh hùng đã khoan hồng đại lượng như thế, thì trước mặt Mã Lục hai vị tiền bối, Hồng Hoa Hội chúng tôi tuyên bố hoàn toàn không truy cứu những việc trước đây nữa”.

Mã Chân cùng Lục Phi Thanh chấp tay hướng về mọi người nói: “Thật là cảm kích, không sao nói cho hết được”.

Vô Trần lạnh nhạt nói: “Mã đạo huynh! Lần này có thể bỏ qua, nhưng nếu hắn tiếp tục làm bừa thì Mã đạo huynh tính sao đây”?

Mã Chân nghiêm giọng nói: “Từ nay về sau, bản đạo dứt khoát quản thúc hấn một cách nghiêm ngặt, bắt hấn sửa chữa lỗi lầm. Nếu hấn tiếp tục làm ác thì phải giết bản đạo trước, nếu không, bản đạo là người đầu tiên không tha cho hấn.

Quần hùng nghe Mã Chân nói như chém đinh chặt sắt, nên không có ý kiến gì nữa.

Mã Chân lại nói: “Bây giờ bản đạo dẫn hấn về núi Võ Đang để hấn bế môn tứ quá, đóng cửa suy nghĩ lỗi lầm. Lục sư để ở lại đây giúp một tay để cứu Văn tứ đương gia, còn bản đạo gác kiếm đã lâu, không giúp gì được, xin quý vị niệm tình tha thứ. Khi nào Văn tứ đương gia thoát hiểm, Lục sư đệ nhất định phải báo cho bản đạo biết ngay để sớm yên lòng. Còn tiểu đồ Ngư Đồng của bản đạo sao không có ở đây?”

Trần Gia Lạc đáp: “Thập tứ đệ mất liên lạc với bọn tại hạ từ lúc ở sông Hoàng Hà. Sau này nghe nói y bị thương, rồi được một cô nương cứu đi, nhưng đến nay vẫn chưa biết tung tích ở đâu. Đợi cứu Tư ca xong, bọn tại hạ sẽ lập tức đi dò hỏi, xin đạo trưởng yên tâm”.

Mã Chân nói: “Tiểu đồ tuy có thông minh, nhưng vì tuổi trẻ nông cuồng phóng túng nên thiếu trầm tĩnh, phải nhờ Trần đương gia chiếu cố chỉ bảo nhiều hơn”.

Trần Gia Lạc nói: “Huynh đệ bọn tại hạ gặp nạn thì tương trợ, có lỗi thì khuyên bảo, xem nhau như anh em ruột thịt. Thập tứ đệ tinh minh mẫn cán, mọi người đều cực kỳ nể trọng”.

Mã Chân nói: “Chuyện hôm nay, bản đạo thật sự cảm kích vô cùng. Trần đương gia, Chu lão anh hùng, Vô Trần đạo huynh và các vị hiền đệ! Sau này nếu có việc đi ngang Hồ Bắc, nhất định phải ghé núi Võ Đang ở chơi mấy ngày”. Mọi người đều vâng dạ đồng ý.

Mã Chân bèn bảo Trương Triệu Trọng: “Đi thôi”!

Trương Triệu Trọng nhìn lại thanh Ngưng Bích Kiếm đang cắm sau lưng Lạc Băng. Tuy hấn tiếc cây bảo kiếm thần kỳ, nhưng nếu mở miệng đòi thì chỉ chuốc nhục vào thân, đành nghiêng chặt rằng quay đầu đi ngay.

Hai người Mã Triệu xuống núi xong, quần hùng vội hỏi tình hình Lục Phi Thanh từ ngày xa cách. Thì ra ông mất liên lạc với quần hùng ở bến Hoàng Hà, tìm Lý Nguyên Chỉ cũng không thấy đâu, nhưng nghĩ bụng: “Lý Nguyên Chỉ là con gái nhà quan, lại lanh lợi cảnh giác, chắc không gặp nguy hiểm gì. Vấn đề trước mắt là Trương Triệu Trọng, tên này thật là nổi nhục của bốn môn”. Ông bèn đi về hướng nam, tới Hồ Bắc mời đại sư huynh Mã Chân xuống núi, gấp rút cùng đến Bắc Kinh. Đến Bắc Kinh, hỏi thăm mới biết Trương Triệu Trọng đã đến Hàng Châu, bèn trở lại phương nam. xuôi ngược mấy lần như vậy nên hai người mới đến sau quần hùng Hồng Hoa Hội.

Mọi người vừa đi vừa nói chuyện, chốc lát đã xuống tới chân núi. Trần Gia

Lạc nói với Vương Duy Dương và Hàn Văn Xung: “Hai vị xin tùy tiện, hẹn ngày tái ngộ”.

Vương Duy Dương nói: “Suốt đời lão phu không dám quên ân đức của Trần đương gia”.

Trần Gia Lạc cười ha hả, lên tiếng: “Còn có hai việc phải xin Vương lão anh hùng tha thứ, bây giờ tại hạ xin tạ lỗi trước”. Chàng hành lễ xong, bèn kể lại chuyện giả trang quan quân đoạt lấy ngọc bình, đâm thọc cho ông ta và Trương Triệu Trọng thí võ, nói ra thẳng thắn không hề giấu giếm.

Trước nay Vương Duy Dương vẫn là người hào kiệt khoáng đạt, lần này từ chỗ chết trở về lại càng coi rẻ thêm những chuyện vinh danh lợi lộc. Lão mỉm cười nói: “Vừa rồi nghe lão đệ nói chuyện với Trương Triệu Trọng, ta mới biết lão đệ là thống lĩnh giả mạo. Ha ha! Thật là anh hùng xuất thiếu niên, Vương mỗ gần chết mới học được chiêu này. Chúng ta không đánh nhau không quen biết, tuy rằng cuộc thí võ của ta và họ Trương là do các vị gọi ra, nhưng cái mạng già này cũng nhờ các vị cứu về”.

Trần Gia Lạc nói: “Đợi khi việc lớn hoàn thành, mọi người phải uống say một bữa cho thống khoái”.

Mọi người vừa đi vừa vui cười nói chuyện, chốc lát đã đến bên hồ, rồi đi thuyền về nhà họ Mã. Lục Phi Thanh dùng đá nam châm hút hết kim trên người Vương Duy Dương ra, rồi bó thuốc lên.

Quanh quẩn mất nửa ngày trời, mặt trời đã chéch về tây. Mã Thiện Quân đến báo, công việc đã thực hiện hơn một nửa, khoảng ba giờ nữa sẽ hoàn thành.

Trần Gia Lạc gật đầu nói: “Hay lắm! Mã đại ca thật là cực khổ. Bây giờ xin nhờ Thập tam ca tiếp tục giám sát công việc”. Tưởng Tứ Cân vâng dạ đi ngay.

Trần Gia Lạc quay sang nói với Vương Duy Dương và Hàn Văn Xung: “Các vị tiêu đầu và gia nhân ở quý tiêu cục, chúng ta đều tiếp đãi đằng hoàng không dám sơ suất. Sao hai vị không dẫn họ đến Tây Hồ vui chơi thêm mấy bữa? Hai ngày nữa tại hạ sẽ đặc biệt khoản đãi quý vị để đền tội”.

Vương Hàn hai người đều nói lời không dám, nhưng Vương Duy Dương là bậc lão thành rất hiểu chuyện đời, thấy Hồng Hoa Hội đông người tới lui bận rộn, đoán chắc là họ đang sắp xếp việc cứu Văn Thái Lai. Lão thầm nghĩ: “Bây giờ mà mình đi khỏi đây thì rất bất tiện. Mưu đồ của họ mà thành công thì chẳng nói làm gì, nhưng nếu sơ sẩy thì không chừng họ sẽ nghi ngờ mình đã mật báo với quan phủ”.

Vương Duy Dương bèn nói: “Tuổi ta đã lớn, bị mấy vết thương kim châm này đau không chịu nổi. Xin được quấy rầy quý xứ, nghỉ lại đây một vài ngày”.

Trần Gia Lạc đáp: “Vương lão anh hùng cứ tùy tiện theo tôn ý. Xin tha lỗi cho tại hạ không thể bồi tiếp lão gia”.

Hai người Vương Hàn đi theo Mã Đại Đình vào trong, gặp bọn tiêu đầu Ưông

Hạo Thiên. Vương Duy Dương dẫn dò mọi người trong tiêu cục không được rời khỏi cửa nhà họ Mã. Lão run rẩy trong lòng, chỉ sợ Hồng Hoa Hội thất bại, quan phủ đến đây bắt người, phát hiện mình và bọn phỉ này cùng ở một nơi, thật là dốc hết nước Tây Hồ cũng không rửa sạch nỗi oan.

o O o